

Roderick Gordon & Brian Williams

Volný pád
v
PODZEMÍ

FRAGMENT

PODZEMIE

Voľný pád v Podzemí

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Podzemie – Stratený svet v Podzemí
Podzemie – Hlbšie v Podzemí
Podzemie – Súboj v Podzemí

Roderick Gordon, Brian Williams
Podzemie – Voľný pád v Podzemí – e-kniha
Copyright © Fragment 2011

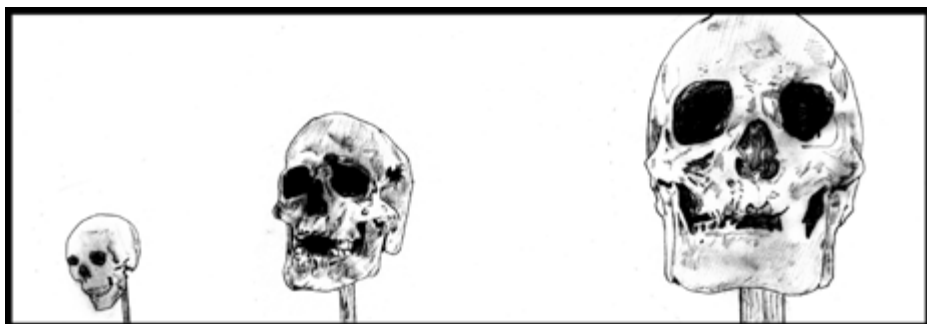
Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Volný pád
v
PODZEMÍ

Volný pád **PODZEMÍ**

Roderick Gordon a Brian Williams

FRAGMENT

Aby si sa stal tým, čím nie si,
musíš prejsť tadiaľ, kde nie si,
a vieš len to, čo nevieš,
a nevlastníš to, čo vlastníš,
a nie si tam, kde si.

úryvok z básne East Coker z knihy Štyri kvartetá od T. S. Eliota

Len tadiaľto prechádzame, kým nedosiahneme ďalšie štádium.
Lenže kam? To všetko je už zariadené.
Len tadiaľto prechádzame, no musíme sa odpútať.
Máme pokračovať, alebo zostať v bezpečí?

úryvok zo skladby Z bezpečia – kam...? od skupiny Joy Division

PRVÁ ČASŤ

Bližšie, ďalej

Kapitola I

Hm,“ ticho si zamrmlal popod nos Chester Rawls. V ústach mal tak „Hsucho, že chvíľu trvalo, kým naozaj prehovoril. „Hm, mama, nechaj ma,“ povedal napokon, ale nie zlostne.

Niečo ho štekľilo na členku, ako to robievala jeho mama, keď nereagoval na budík a nevyhrabal sa z postele. Vedel, že mama mu nedá pokoj, kým neodhodí paplón a nezačne sa chystať do školy.

„Mami, ešte päť minút,“ zatiahol s očami stále zavretými.

Ležalo sa mu tak pohodlne, že si vychutnával každú sekundu. Často sa tváril, že nepočul budík, lebo vedel, že mama ho napokon vždy príde vytiahnuť z postele.

Mal rád chvíle, keď otvoril oči a ona sedela na konci postele. Mal rád jej svieži úsmev, jasný ako ranné slnko. Mala ho na tvári každúčké ráno, bez ohľadu na to, koľko bolo hodín. „Som raňajší typ,“ vyhlasovala veselo, „ale s tvojím ufrflaným otcom je rozumná reč až po niekoľkých šáľkach kávy.“ Potom otca napodobnila – vystrúhala hrozivú grimasu, vysunula plec a zavrčala ako ranený medveď. Chester vždy urobil to isté a spolu sa zasmiali.

Chester sa aj teraz usmial, ale potom ho omráčil akýsi pach. Zmraštil čelo.

„Mama, čo to je? To smrdí hnusne!“ zaúpel. Nevedel si ten zápach vysvetliť. Obraz mamy zmizol, akoby niekto vypol televízor. Znepokoje-ne otvoril oči.

Tma.

„Čo je?“ zamrmlal. Áno, tma, nepreniknuteľná a celistvá. Kútikom

oka zachytil slabý ligot. *Prečo je tu taká tma?* spýtal sa sám seba. Hoci nič nenasvedčovalo, že leží vo svojej izbe, jeho myseľ ho chvíľu presvedčala, že sa zobúdzia naozaj tam. *To svetlo prichádza určite z okna a ten zápach... pripáľilo sa hádam niečo dole na sporáku? Čo sa deje?*

Lenže ten zápach bol ohromujúci – sírový smrad, ale ešte čosi... kyslá aróma rozkladu. Tá kombinácia Chesterovi naplnila nozdry a naplo ho. Pokúsil sa nadvihnúť hlavu a poobzerať sa. No nemohol, lebo hlavu mu niečo držalo, a ruky aj nohy takisto. Akoby sa celý v čomsi zasekol. Najprv mu zišlo na um, že ochrnul. Neskríkol, ale niekoľkokrát sa prudko nadýchol, aby utišil hrôzu. Opakoval si, že nestratil cit, takže ochrnutý pravdepodobne nebude. Povzbudilo ho, keď pohlol prstami na rukách a na nohách, hoci len slabo. No stále trčal v čomsi pevnom a nepoddajnom.

Znovu pocítil šteklenie na členku, akoby tam stále bola mama, a v hlave mu opäť blikol jej matný obraz.

„Mama?“ ozval sa neisto.

Šteklenie prestalo a začul tichý trúchlivý zvuk. Neznal veľmi ľudsky.

„Kto je? Kto je tam?“ oslovil tmu.

Potom sa ozvalo čosi iné – zamraučanie.

„Bartleby? Si to ty, Bartleby?“

Zaplavili ho spomienky na to, čo sa stalo pri Prieduchu. S hrôzou si spomenul, ako jeho, Willa, Cala a Elliottovú obkolesili limitátori. Za sebou mali len obrovskú dieru nazývanú Prieduch. „Preboha,“ hlesol. Čakala ich takmer istá smrť v rukách styxských vojakov. Bolo to ako scéna zo zlého sna, z nočnej mory, čo nezmizne ani po prebudení. A všetko pôsobilo tak živo, akoby sa to odohralo len pred niekoľkými minútami.

Potom prišli ďalšie spomienky.

„Bože!“ zašepkal a spomenul si na okamih, keď Rebecca, styxské dievča, špiónka vo Willovej rodine, prezradila, že od začiatku mala ešte aj dvojča. Celkom rovnaké. Spomenul si, ako nemilosrdne sa tie dvojčatá Willovi vysmievali, s akou krutou radosťou prezrádzali styxské plány na vyhladenie Pozemšťanov pomocou smrtiaceho vírusu Domínium. Dvojčatá Willovi opakovali, aby sa vzdal. A potom sa zjavil Cal, Willov brat, a plakal, že chce ísť domov.

Vzápätí chlapca skosil dážď guliek.

Cal zomrel.

Chestera striaslo, ale nútil sa spomínať. Vrátila sa mu predstava jeho priateľa Willa – ako k sebe vystierali ruky, ako Elliottová kričala a všetkých ich spájal jeden povraz. Chester vedel, že vtedy mali ešte stále nádej. No prečo? Prečo ešte mali nádej? Na toto sa nemohol rozpamätať. Ocitli sa v zúfalej situácii bez možnosti úniku. Chester si teraz s vypätím síl usporiadal myšlienky.

Áno! To je ono! Elliottová sa ich pokúšala dostať do Prieduchu. Ešte mali čas. Chystali sa uniknúť.

No všetko sa pokazilo. Pošúchal si oči, akoby mu sietnice ešte stále horeli od zábleskov a bielej žiary výbuchov, čo sa zjavili, keď do nich limitátori začali páliť. Znovu prežil pocit, že sa pod ním láme zem, a potom sa zjavila ďalšia spomienka – Will letel vzduchom tesne nad jeho hlavou a nad okrajom Prieduchu.

Chester si spomenul, ako spolu s Elliottovou v panike bojovali proti Willovej a Calovej váhe, lebo telá chlapcov ich sťahovali dole. Lenže márne – boli zviazaní a o chvíľu sa už všetci štyria rútili do tmy v Prieduchu.

Spomenul si na nápor vzduchu, ktorý mu vyrazil dych, aj na záblesky červeného svetla a neuveriteľne intenzívnu horúčavu. Lenže teraz...

... teraz by mal predsa byť mŕtvy, nie?

Tak čo to teda je? Kde, dofrasa, trčím?

Bartleby znovu zamraučal a Chester pocítil na tvári kocúrov teplý dych.

„Bartleby, si to ty, však?“ spýtal sa opatrne.

Obrovskú hlavu zvierajú od neho delilo len zopár centimetrov. Samozrejme, musí to byť Bartleby. Chester zabudol, že kocúr spadol s nimi. Preto je tu.

Na líci pocítil drsný vlhký jazyk.

„Prestaň!“ skríkol. „Zmizni!“

Bartleby ho však lízal o to energickejšie. Očividne sa potešil, že Chester sa preberá. „Zlez zo mňa, ty sprostý kocúrisko!“ zvriskol Chester. Hnevala ho nielen Bartlebyho neposlušnosť, ale aj to, že kocúr mal jazyk drsný ako šmirgeľ a jeho prejavy lásky poriadne boleli. Chester sa znovu pokúsil vyslobodiť – mykal sa a kričal z plných pľúc.

Kocúra však krik neodradil a Chesterovi nezostalo iné, len čo najzúrivejšie syčať „Heš!“ a pľuť. Napokon Bartleby cúvol.

Potom sa zase všade rozhostilo ticho a tma.

Volal na Elliottovú a Willa, hoci nevedel, či pád prežili. V žalúdku ho ťažil strašný pocit, že možno zostal nažive sám – samozrejme, okrem kocúra. A to sa mu zdalo azda ešte horšie – predstava, že je tu sám s obrovskou slintajúcou vyžlou.

Do hlavy ho ako kriketová loptička zasiahla myšlienka: *Pristál som azda na dne Prieduchu?* Spomenul si, čo im rozprávala Elliottová – otvor je široký vyše kilometra a navyše taký hlboký, že sa vraj z neho vyšplhal iba jeden človek. Striaslo ho, nakoľko mu to dovolila neviditeľná masa, čo ho zvierala. Ocitol sa v najhoršej nočnej more.

Je pochovaný zaživa!

Ležal v akomsi priliehavom plytkom hrobe, zaseknutý v útrobach Zeme. Ako sa má dostať z Prieduchu a naspäť na povrch zeme? Ocitol sa ešte hlbšie ako v Hlbinách – a už tie mu pripadali dosť hrozné. Nádej, že sa vráti k rodičom a usporiadanému životu bez škaredých prevkape-ní, sa od neho mľňovými krokmi vzdälovala.

„Chcem ísť domov. Prosím!“ zamrmlal. Oblial ho studený pot klaustrofóbie a hrôzy z budúcnosti.

Tichý hlas v hlave mu však poradil, aby sa strachu nepoddával. Prestal mrmlať. Vedel, že sa musí vyslobodiť z hmoty, čo ho sputnávala ako rýchlo tuhnúci betón, a nájsť ostatných. Možno potrebujú pomoc.

Striedavo napínal a uvoľňoval telo a po desiatich minútach si čiastočne vyslobodil hlavu a pohol plecóm. Keď si uvoľnil aj svaly rúk, ozval sa nechutný mľaskavý zvuk. Chester si vytiahol ruku z lepkavého materiálu, čo pripomínal špongiu.

„Hurá!“ zvolal. S námahou sa dotkol tváre a hrudníka. Nahmatal popruhy na ruksaku a uvoľnil pracky, lebo mal dojem, že sa tak ľahšie vyslobodí. Potom sa sústredil na uvoľňovanie ostatných častí tela a od toľkého mykania sa až rozhorúčil. Akoby sa hrabal z hrobu v zemi. Zrejme to však nebolo márne.

Kilometre a kilometre nad Chesterom nazeral do zívajúcej diery Prieduchu starý styx. Mrholilo a v diaľke brechali psy.

Muž mal na tvári hlboké vrásky a vo vlasoch šediny, no nedalo sa povedať, že by bol vetchý. Vysoké štíhle telo v dlhom koženom kabáte,

zapnutom až po krk, mal hybké a napnuté ako tetiva. V lúčoch svetla sa mu oči ligotali ako zrnká vylešteného jantáru a vyžarovala z neho moc, ktorá akoby odháňala dorážajúcu tmu.

Styx kývol rukou a prišiel k nemu ďalší muž. Zastali plece pri pleci na okraji priepasti. Druhý muž sa na starca až zlovestne podobal, hoci tvár mal hladkú a vlasy celkom čierne a tak pevne začesané dozadu, že sa dali ľahko pomýliť s čiapkou.

Títo muži, členovia tajnej rasy styxov, vyšetřovali nehodu, pri ktorej starý styx prišiel o vnučky. O dvojčičky, ktoré pred chvíľou preleteli cez okraj priepasti.

Vedel, že už zrejme nežijú, ale na jeho tvári nebolo ani stopy po smútku či zúfalstve. Neúnavne vykrikoval úsečné rozkazy.

Limitátori ho poslúchali, len sa tak rojili okolo Prieduchu. Nečudo: boli to vojaci, špeciálny oddiel vycvičený v Hlbinách a určený na tajné operácie na Povrchu. Mali na sebe sivohnedé maskáče – ťažké bundy a hrubé nohavice –, hoci v tej hlúbke väčšinou panovali vysoké teploty. Podlhovasté tváre mali nehybné a sústredené a niektorí cez zamieravače pušiek hľadali do Prieduchu a spúšťali tam na lanách svetelné gule. Bolo nepravdepodobné, že by sa dvojčatám podarilo niekde v blízkosti zachytiť stien, ale starý styx to musel preveriť.

„Nič?“ vyštekol v styxskom jazyku, nosovom a chrapľavom. Ozvena tohto slova sa rozľahla po Prieduchu a vzniesla sa až na svah za starcovým chrptom, kde ďalší vojaci šikovne rozoberali ťažké palebné zbrane. Tie, ktoré tu prednedávnom rozpútali peklo.

„Zrejme zahynuli,“ potichu povedal starý styx mladému pobočníkovi. Potom zakričal: „Hľadajte ampulku!“ Počítal s tým, že jedno dvojča alebo aj obidve si stihli pred pádom odopnúť sklené nádoby, ktoré mali na krku. „Tie ampulky potrebujeme!“

Pozrel na limitátorov, ktorí sa plazili okolo neho a prečesávali každý centimeter terénu. Hľadali pod každým kúskom kameňa, prehľadali prstami zeminu, z ktorej ešte stúpala dym po výbuchoch. Zvyšky výbušnín sa občas vznietili a vtedy sa zdvihli plamienky, no tie rýchlo zmizli.

Ozvali sa varovné výkriky a niekoľko limitátorov odskočilo – na okraji Prieduchu sa s tichým zadunením odlomil pás zeme. Tony skál a pôdy,

ktoré uvoľnila paľba, klesli do priepasti. Vojaci, čo o vlások unikli smrti, sa zdvihli a pokračovali v práci, akoby ich to vôbec nevyviedlo z miery.

Starý styx sa obrátil tvárou k tme na svahu.

„Určite to spravila ona,“ povedal mladý pobočník a aj on pozrel na svah. „Dvojčatá so sebou strhla Sarah Jeromová.“

„Kto iný by to mohol spraviť?“ odvrkol styx. „Pozoruhodné je, že sa jej to podarilo, hoci bola smrteľne zranená.“ Obrátil sa k mladšiemu styxovi. „Keď sme ju poštvali proti jej synom, zahrávali sme sa s ohňom. Takže sa dá povedať, že sme si jednoducho popálili prsty. Ten krpatý Burrows robí vždy len problémy.“ Potom sa rýchlo opravil: „Robil problémy.“ Predpokladal totiž, že aj Will zomrel. Mrzuto zmĺkol a až po chvíli znovu prehovoril: „No povedz mi, ako sa Sarah Jeromová dostala sem dole? Kto mal na starosti túto oblasť?“ Ukázal prstom hore. „Bude sa za to zodpovedať.“

Mladý pobočník prikývol, že splní rozkaz, a odišiel.

Na jeho mieste akoby vyrástla ďalšia postava. Taká pokrivená a zhrbená, že na prvý pohľad bolo ťažko povedať, či je to človek. Spod vlniaka stuhnutého od špiny vytŕčali hrčovité ruky. Tie trhanými pohybmi odhalili strašne zdeformovanú hlavu s hruškovitými výrastkami, takými početnými, až sa zdalo, že niekde rastú jeden na druhom. Ovisnuté chumáčce vlhkých vlasov lemovali tvár, v ktorej bol zasadený pár úplne bielych očí. Chýbali im zreničky aj dúhovky, no pohybovali sa, akoby videli.

„Úprimnú sústrasť,“ zachrčala postava a úctivo zmĺkla.

„Ďakujem, Cox,“ odvetil starý styx už po anglicky. „Každý človek je strojom svojho osudu a nešťastia sa občas stávajú.“

Cox si spakrucky utrel mliečnu slinu, ktorá mu visela zo sčernetých pier, a rozotrel si ju po sivej pokožke. Pavúčiu ruku nechal visieť vo vzduchu, potom ňou trhol k tvári a ohnutým prstom pobúchal po melónovitom výrastku.

„Aspoň sa tvoje dievčatá porátali s Willom Burrowsom a s tou sviňou Elliottovou,“ zavrčal. „No ty aj tak očistíš zvyšok Hilbín od posledných zradcov, však?“

„Od každého jedného, pomocou informácií, ktoré si nám dal,“ povedal starý styx a potom naňho ostro pozrel. „Prečo sa pýtaš, Cox?“

„Len tak,“ bleskurýchle odvetila čudesná bytosť.

„Myslím, že máš strach, lebo Drake nám zatiaľ uniká. A vieš, že skôr či neskôr pôjde po tebe.“

„Iste, budem naňho pripravený,“ vyhlásil Cox, ale kľukatá modrá žila, čo mu pulzovala pod okom, prezrádzala niečo iné. „Drake by mohol prekaziť...“

Starý styx ho umlčal gestom ruky. Vracal sa k nim mladý pobočník s tromi limitátormi. Vojaci sa postavili do pozoru, pohľady upreli pred seba, dlhé pušky sklonili. Dvaja boli mladí, tretí bol starší dôstojník, veterán.

Starý styx zaťal päste a pomaly prešiel popred vojakov. Zastavil sa pri poslednom – najstaršom. Tváre im delilo len zopár centimetrov a starý styx naňho vydržal zízať niekoľko sekúnd, až potom sklopil zrak k mužovej bojovej tunike. Tesne nad náprsným vreckom z látky vytýčali tri krátke stuhy rozličných farieb. Boli to vyznamenania za hrdinské skutky – styxská obdoba pozemských medailí. Starý styx ich zovrel v prstoch, vytrhol ich a šmaril veteránovi do tváre. Ten ani nežmurkol.

Starec cúvol a mávol rukou k Prieduchu, akoby odháňal otravnú mu chu. Traja vojaci sa rozostúpili. Pušky opreli o seba do pyramídy. Potom si odopli mohutné opasky a úhľadne ich uložili vedľa pušiek. Nedostali ďalšie rozkazy, no aj tak po jednom prešli k okraju Prieduchu a vykročili do prázdna. Ani jednému z nich sa z úst nevydral výkrik. A nik z ich druhov neprerušil prácu a nepozrel sa, ako tí traja vojaci letia do priepasti.

„Krutá spravodlivosť,“ podotkol Cox.

„Očakávame profesionálne výkony,“ odvetil starý styx. „Títo zlyhali, takže sa stali nepoužiteľnými.“

„Vieš, dievčatá to možno prežili,“ trúfol si dodať Cox.

Starý styx sa obrátil ku Coxovi. „Jasné. Tvoji súkmeňovci sú presvedčení, že kedysi sem spadol človek a prežil, však?“

„Nie sú to moji súkmeňovci,“ zašomral Cox.

„Mýtus o nádhernej rajskej záhrade, ktorá čaká na dne,“ uškŕňal sa starec.

„Somariny,“ zašomral Cox a rozkašlal sa.

„Nikdy si sa o tom nechcel presvedčiť?“ Starý styx nečakal na odpoveď, zatlieskal rukami v rukaviciach a obrátil sa k pobočníkovi. „Pošli správu do bunkra, aby z tunajších mŕtvol odobrali vzorky vírusu

Domínium. Keď ho znovu vypestujeme, budeme môcť pokračovať podľa pôvodného plánu.“ Nahol hlavu a zlovestne sa usmial na Coxa. „Nechceli by sme, aby sa Pozemšťania nedočkali slávneho dňa odplaty, však?“

Cox sa chrapľavo rozosmial a z úst mu prskali mliečne sliny.

Chester si nedoprial ani sekundu odpočinku. To, čo ho zvieralo, bolo na dotyk masť. Ako sa vrtel, bol si čoraz istejší, že práve ono je zdrojom všadeprítomného zápachu. Kým si vyslobodzoval druhú ruku, nečakane sa mu uvoľnilo druhé plece a horná polovica trupu. Víťazoslávne zaujúbkal a posadil sa. Znovu zaznel ten mľaskavý zvuk.

Rýchlo hmatkal rukami v čierňave. Zo všetkých strán ho obklopovala gumovitá hmota a zistil, že je čoraz tuhšia. Po bokoch z nej odtrhol malé pásy – látka bola na dotyk vláknitá a masť a nepripadala mu známa. No nech to už bolo čokoľvek, zrejme to stlmilo jeho pád. Šiالية predstava, no tá hnusoba ho zrejme zachránila.

„To nie je možné!“ zavrčal. Pôsobilo to príliš absurdne – musí existovať aj iné vysvetlenie.

Pôvodne mal lampáš, no ten teraz nikde nevidel, a tak siahol do vrecka, či nenájde náhradné svetelné gule.

„Dofrasa!“ zakľal. Vrecko na boku mal roztrhnuté a zmizli z neho všetky veci vrátane svetelných gúľ.

Chester sa začal rozprávať sám so sebou, aby neupadol do zúfalstva, a pokúsil sa vydriapať na nohy. „No tak!“ zaskučal, keď zistil, že nohy sa mu zasekli v hubovitej látke a nemôže sa postaviť. No na mieste ho držalo ešte čosi iné.

„Čo to má znamenať?“ vyštekol. Okolo pása mal stále povraz. Elliotovej povraz, ktorým sa o seba priviazali pri Prieduchu. Teraz ho však povraz obmedzoval v pohybe – zasekol sa v tej špongiovej hmote. Bez noža nemal inú možnosť, len uzol rozviazať. Nešlo to však ľahko, lebo ruky mal od olejovitej tekutiny vlhké a povraz sa v nich šmýkal.

Po dlhom fučaní a preklínaní si s uzlom poradil. Trochu zväčšil slučku. „Konečne!“ zvolal a vytiahol si nohy so zvukom, ako keď niekto sŕka cez slamku posledné zvyšky nápoja. V hmote mu zostala ešte jedna topánka, ktorú musel vytiahnuť oboma rukami. Obul si ju a nadvihol sa.

Vtedy si uvedomil, že ho bolí celé telo – akoby práve absolvoval najtvrdší ragbyový zápas v živote, možno proti bande bojovných goríl. „Au!“ zajačal a pošúchal si ruky a nohy. Navyše mal na krku a na rukách odreniny od povrazu. S hlasným zjojknutím si ponáťahoval chrbát a pozrel hore, či zistí, odkiaľ sem spadol. Najzvlášťnejšie bolo, že od začiatku pádu, keď pre nával vzduchu do tváre sotva vládal dýchať, si veľa nepamätal, až kým ho Bartleby nezobudil oblizovaním členka.

„Dofrasa, kde to som?“ opakoval. Všimol si dve oblasti s veľmi matným osvetlením, a hoci nevedel, čo ho vydáva, trochu ho to potešilo. Keď si mu oči zvykli na tmu, rozoznal siluetu kocúra, ktorý chodil do kruhu ako striehnuci jaguár.

„Elliottová!“ zvolal. „Si tam, Elliottová?“

Z ľavej strany sa mu vrátila ozvena, ale z pravej nič. Ešte niekoľkokrát zakričal a čakal na odpoveď. „Elliottová, počuješ ma? Will! Haló, Will! Ste tam?“ Nikto neodpovedal.

Pomyslel si, že vykrikovať nestačí. Rozhodol sa vydať k najbližšiemu svetelnému bodu. Vytiahol sa z jamy. Radšej nevstal, ale po vratkom teréne sa pohyboval po štyroch, lebo sa bál, že taký mokrý od slizu sa pokľzne. Cestou si všimol čosi zvlášťne – nadnášalo ho, akoby plával vo vode. Zišlo mu na um, či sa mu to len nezdá po údere do hlavy, no povedal si, že by sa mal radšej sústrediť na to, čo práve robí.

Pomaly a opatrne sa posúval dopredu, prsty naťahoval k žiare. Potom mu svetlo dopadlo na dľaň a uvedomil si, že jeho zdroj trčí hlboko v gumovitej hmote. Vyhrnul si rukáv a strčil ruku do diery.

„Fuj!“ zafučal, keď svetlo vytiahol. Mastná tekutina mu pokrývala celú ruku. Chester držal styxský lampáš. Nevedel, či bol jeho, alebo patril niekomu inému, no na tom nezáležalo. Zdvihol ho, aby osvetlil okolie, a odvážil sa vstať.

Zistil, že sa nachádza na sivastom povrchu, ktorý vôbec nie je hladký, ale zvlnený, zvrásnený a trochu pripomína sloniú kožu. Svetlo mu odhalilo, že v sivej hmote sa zasekli ďalšie veci, od malých kamienkov po veľké balvany. Aj tie tam očividne dopadli a zaborili sa do zvlášťnej špongie tak ako on.

Zdvihol lampáš vyššie a zbadal, že čudná hmota sa tiahne všade naokolo, pokrýva mierne zvlnenú plošinu či azda rímsu. Chester sa opatrne

vrátil k jame, ktorú zanechal. Prizrel sa jej lepšie a začudovane sa zasmial. V čudesnej hmote videl svoj dokonalý obrys. Pripomenulo mu to sobotné rána a kreslené rozprávky o hlúpom kojotovi, ktorý vždy padal z veľkých výšok a potom na dne kaňonu zanechával odtlačok v tvare kojota. Teraz mal Chester pred sebou vlastnú verziu odtlačku a rozprávka odrazu nepôsobila tak smiešne.

Neveriacky zašomral a skočil do jamy po ruksak. Chvíľu to trvalo, no napokon ho vyslobodil, dal si ho na chrbát a vyštveral sa von. Potom sa zohol po povraz. „Vľavo, alebo vpravo?“ spýtal sa sám seba a pozrel na opačné konce povrazu, ktoré sa strácali v tme. Náhodne si vybral smer, v duchu sa obrnil pred tým, čo nájde, a vybral sa za povrazom. Cestou ho vyťahoval z gumovitého povrchu.

Prešiel asi desať metrov, keď mu povraz odrazu vypadol z rúk a Chester dosadol na zadok. Mäkký povrch našťastie stlmil pád, a tak sa postavil na nohy a prezrel si koniec povrazu. Bol rozstrapkaný, ako keby ho niečo preseklo. Chester však sledoval stopu, ktorú povraz zanechal, a čoskoro došiel k hlbokému odtlačku. Nahol sa dolu a zasvietil lampášom.

Rozhodne to vyzeralo, akoby tam predtým niekto bol. Odtlačok nebol taký dokonalý ako jeho, ten človek zrejme dopadol na bok. „Will! Elliottová!“ zavolať. Nikto neodpovedal, no z tmy vyšiel Bartleby a uprel na Chestera nežmurkajúce oká. „Čo je? Čo chceš?“ okríkol ho Chester. Kocúr obrátil hlavu opačným smerom, prihrbil sa a plazil sa dopredu. „Mám ísť s tebou, však?“ Bartleby zrejme zachytil stopu.

Vykročil za kocúrom a napokon došli ku kolmej stene zo sivej gumovitej hmoty, po ktorej stekala voda. „A teraz kam?“ Už si myslel, že kocúr si z neho robí dobrý deň. Nechcel zájsť príďaleko, aby nezablúdil, no vedel, že skôr či neskôr sa bude musieť premôcť a preskúmať celú oblasť.

Bartleby vytrčil kostnatý chvost a pysk namieril na trhlinu v stene. Cez otvor ustavične špliechala voda. „Mám ísť dnu?“ spýtal sa Chester a pokúšal sa lúčom zo styxského lampáša presvietiť vodu. Bartleby namiesto odpovede prešiel cez oponu z vody a Chester ho napokon nasledoval.

Ocitli sa v jaskyni a neboli tam sami. Niekto tam sedel a skláňal sa nad rozhádzanými papiermi.

„Will!“ vyletelo z Chestera. Takmer stratil reč od úľavy, že aj jeho kamarát prežil.

Will zdvihol hlavu, pustil svetelnú guľu a na tvár mu dopadlo svetlo. Mlčky zísal na Chestera.

„Will?“ zopakoval Chester. Kamarátovo mlčanie ho vyľakalo. Čupol si k nemu. „Si zranený?“

Will naňho ďalej zísal. Potom si prešiel rukou po bielych vlasoch, ktoré sa mu teraz masne ligotali, zamračil sa a privrel oko, akoby ho rozprávanie namáhalo.

„Čo sa stalo? Povedz niečo, Will!“

„Som v poriadku. Teda...“ monotónne odvetil Will. „Treští mi hlava a nohy ma bolia ako neviem čo. A oči mi idú vyskočiť z jamiek.“ Niekoľkokrát preglgol. „To bude tým rozdielom v tlaku.“

„Ja sa cítim rovnako,“ povedal Chester, no uvedomil si, že to nie je podstatné. „Will, ako dlho si už tu?“

„Neviem,“ pokrčil plecami Will.

„Ale... prečo? Veď ty...“ koktal Chester a slová narážali do seba. „Will, dokázali sme to!“ vyprskol a rozosmial sa. „Dokázali sme to, počuješ?“

„Vyzerá to tak,“ odvetil kamarát a stisol pery.

„Čo sa stalo?“ naliehal Chester.

„Neviem,“ zašomral Will. „Som z toho mimo.“

„Ako to myslíš?“ povedal Chester.

„Myslel som si, že znovu uvidím otca.“ Will sklonil hlavu. „Keď nám bolo najhoršie, dopredu ma poháňala len jedna nádej. Veril som, že sa zase stretnem s ockom.“ Zdvihol ufúľanú kefku s myšiakom Mickeym. „No ten sen je fuč. Ocko zomrel a zostala po ňom len táto hlúpa kefka, ktorú mi ukradol... a tie nezmysly, čo si písal do denníka.“

Will vybral vlhký papier a prečítal načmáranú vetu. „*Druhé slnko... v strede Zeme?* Čo to znamená?“ Sťažka vzdychol. „Nedáva to zmysel.“

Potom pokračoval sotva počuteľným šeptom.

„A Cal...“ Will sa zachvel od vzlyku. „Zavinil som jeho smrť. Mal som ho zachrániť. Mal som sa vzdať Rebecce... Rebeccám,“ opravil sa.

Zdvihol hlavu a uprel na Chestera otupený pohľad. „Vždy keď zavriem oči, vidím tie dve tváre... akoby sa mi vtláčali do viečok, do tmy...“

dve odporné tváre, ktoré po mne pokrikujú a nadávajú. Nedokážem ich odtiaľto dostať,“ povedal a silno sa udrel po čele. „Au, to bolí,“ zachripel. „Prečo som to spravil?“

„Ale...“ začal Chester.

„Môžeme to rovno zabaliť. Aký to má zmysel?“ prerušil ho Will. „Pamätáš si, čo Rebeccy hovorili o Domíniu? My nezabránime rozšíreniu toho vírusu po Povrchu. Rozhodne nie, kým zostaneme tu.“ Pustil kefku s myšiakom Mickeym do mastnej kaluže, akoby chcel utopiť namaľované zvieratko, ktoré zdobilo jej rukoväť. „Aký to má zmysel?“ zopakoval.

Chester strácal trpezlivosť. „Sme tu preto, že sme spolu a tým hnusným kravám sme prešli cez rozum. Je to ako... ako...“ Na chvíľu sa zasekol a hľadal správny výraz. „Je to ako v tej videohre, kde ti dajú ešte jeden pokus. Dostali sme druhú šancu, aby sme zastavili Rebeccy a zachránili všetkých na Povrchu.“ Zdvihol kefku z kaluže, otriasol z nej vodu a vrátil ju Willovi. „Hlavné je, že sme to dokázali, že sme prežili, preboha.“

„To už je len úspech!“ zašomral Will.

„Samozrejme, že je to úspech!“ Chester potriasol kamaráta za plece. „No tak, Will, ty si nás vždy hnal dopredu, ťahal si nás za sebou, ty si bol čudák, ktorý...“ Chester zmlkol a rýchlo sa nadýchol, „... ktorý musel vždy zistiť, čo je za ďalším rohom. Pamätáš sa?“

„Lenže nedostali sme sa práve preto do problémov?“ vzdychol Will.

Chester povedal čosi ako „hm“ a „áno“. Potom energicky pokrútil hlavou. „A ešte ti chcem povedať...“ Chester stíchol a odvrátil oči. Mlčal a jemne kopal do kúska skaly. „Will... bol som idiot.“

„Na tom nezáleží,“ odvetil Will.

„Čoby, záleží. Správal som sa ako hlupák. Mal som všetkého po krk... aj teba. Povedal som veľa vecí, ktoré som nemyslel vážne. A teraz ťa prosím, aby si pokračoval v bádani, a sľubujem, že už nebudem šomrať. Prepáč.“

„To nič,“ zahundral Will trochu zahanbene.

„Len urob to, čo vieš najlepšie. Dostaň nás odtiaľto,“ naliehal naňho Chester.

„Pokúsím sa.“

„Spolieham sa na teba, Will. Aj všetci ľudia na Povrchu. Nezabúdaj, že tam mám mamu a otca. Ani za svet nechcem, aby sa nakazili vírusom a zomreli.“

„Nie, samozrejme,“ pohotovo odvetil Will, akoby si zrazu uvedomil vážnosť situácie. Chester rodičov ľúbil a ich osud, spolu s osudmi státisícov, ak nie miliónov iných ľudí by bol spečatený, keby styxom sprisahanie vyšlo.

„Tak poď, kamoš,“ vzdychol Chester, podal Willovi ruku a pomohol mu vstať. Spolu prešli cez vodopád a znovu sa ocitli na gumovitej hmote.

„Chester,“ ozval sa Will trochu sebaistejšie. „Mal by si niečo vedieť.“

„Čo také?“

„Nevšimol si si nič zvláštne?“

Chester nevedel, kde začať. Pokrútil hlavou – umastená kučeravá hriva mu len tak nadskočila a jeden prameň sa mu zachytil do úst. Zhnusene ho vyplŕul a ešte chvíľu prskal. „Len to, že táto vec, na ktorú sme dopadli, má odpornú chuť.“

„Predpokladám, že sme na obrovskej špinavej hube,“ pokračoval Will. „Pristáli sme na nejakom jej výčnelku. Tá huba asi vytŕča do Prieduchu. Raz som niečo podobné videl v televízii – v Amerike bola obrovská huba, ktorá prerastala až niekoľko tisíc kilometrov pod zem.“

„To akože...“

„Počkaj,“ prerušil ho Will. „Toto je zaujímavé. Dobre sa pozri.“ V dlaní mal svetelnú guľu a zľahka ju vyhodil asi päť metrov do vzduchu. Chester prekvapene sledoval, ako klesla naspäť Willovi do ruky – ani v spomalenom zábere.

„Hej, ako si to spravil?“

„Skús to,“ Will podal guľu Chesterovi, „ale nehod' ju príliš silno, lebo o ňu prídeme.“

Chester vyhodil guľu dohora. Samozrejme, príliš silno, a guľa odletela asi o dvadsať metrov. Osvetlila ďalšiu rímsu z huby nad nimi a potom sa prízračne zniesla dole a ožiarila im tváre.

„Ako sa to...?“ hlesol Chester. Oči mal rozšírené od údivu.

„Necítiš to? Tú... bezváhovosť?“ Will našiel to správne slovo. „Je tu slabá gravitácia. Asi tretina z tej, na ktorú sme zvyknutí na Povrchu,“

VOLNÝ PÁD V PODZEMÍ

pokračoval Will a ukázal hore. „Týmto – a mäkkým pristátím na hube – sa možno vysvetľuje, prečo z nás nie sú palacinky. No musíš sa pohybovať opatrne, lebo inak vzlietneš a ocitneš sa zase v Prieduchu.“

„Slabá gravitácia,“ zopakoval Chester. Ešte stále nič nechápal. „Čo to presne znamená?“

„Znamená to, že sme dopadli veľmi hlboko.“

Chester naňho zmätene pozrel.

„Rozmýšľal si už niekedy, čo sa asi tak nachádza v strede Zeme?“ opýtal sa ho Will.

Kapitola 2

Drake sa zakrádal lávovým tunelom. Zazdalo sa mu, že niečo počuje, a nastražil uši. „Nič,“ povedal si po chvíli a potom si z opaska odopol poľnú fľašku a napil sa. Zamyslene prehltnal a pozeral do šera v tuneli. Uvažoval o tom, čo sa stalo na okraji Prieduchu.

Odišiel odtiaľ, skôr ako starý styx prikázal trom limitátorom, aby skočili do náručia smrti, no bol svedkom strašných udalostí, ktoré sa odohrali predtým. Skrýval sa na svahu nad Prieduchom a nemohol zabrániť Calovej hroznej smrti. Willovho mladšieho brata zastrelili styxskí vojaci, keď v panike stratil hlavu a vošiel im do rany. O niekoľko minút sa rozpútalo peklo a pohltilo Willa a ostatných – ani ich nemohol Drake zachrániť. Mohol sa len nečinne prizerať, ako styxský oddiel spustil paľbu a Elliottovú, Willa aj Chestera doslova zmietol do Prieduchu.

Drake toho v Hlbinách zažil s Elliottovou dosť, takže zvyčajne vedel odhadnúť jej správanie. A hoci to vyzeralo beznádejne, Drake dúfal, že sa jej a chlapcom podarilo zachytiť na svahu kolosálnej diery. Preto neposlúchol inštinkty, ktoré mu radili, aby sa čím skôr odpratal z územia plného styxov a ich zúrivých bojových psov.

Kým limitátori prehľadávali okolie Prieduchu, Drake napínal uši, aby zachytil ich komunikáciu pri prípadnom objavení a vyťahovaní Elliottovej a chlapcov. Keby ich zajali, aspoň by sa neskôr mohol pokúsiť vyslobodiť ich.

Lenže minúty plynuli, pátranie pri Prieduchu pokračovalo a Draka sa zmocňovalo zúfalstvo. Musel sa zmieriť s tým, že Elliottová s chlapcami naveky zmizli, že spadli a zahynuli. Samozrejme, už desaťročia po-

čúval príbehy o mužovi, ktorý sa kedysi zrútil do Prieduchu a zázračne sa objavil na banskej stanici aj s neuveriteľnými príbehmi o fantastických ukrytých krajinách. Lenže smola – Drake tej povedačke neveril. Vždy tvrdil, že ju rozširujú styxovia, aby Kolonistom nasadili do hlavy chrobáka. Nie, Drake bol presvedčený, že pád do Prieduchu nemôže prežiť nik.

Okrem toho sa začal obávať, že ho vyňuchajú styxské psy – zúrivé zubaté obludy, ktorých ukrutnosti sa vyrovnali len ich stopárske schopnosti. Dosiaľ jeho pach nezachytili, pretože paľba po sebe zanechala oblaky dymu. Vietor ich však rýchlo rozháňal, takže ho už veľmi dlho pred psami neochránia.

Zvažoval, či by nemal zmiznúť, keď začul hluk. Usúdil, že limitátori objavili Elliottovú a chlapcov, preto sa oprel o lakte a šikovne vyzrel spoza menhiru, za ktorým sa ukrýval. Neďaleko bolo dosť vojakov s lampášmi a vďaka ich svetlu jasne videl, čo robia.

Dolu pri Prieduchu nakrátko zazrel akúsi postavu – uháňala dopredu s rozpaženými rukami.

„Sarah?“ šepol.

Naozaj vyzerala ako Sarah Jeromová, Willova matka, lenže nechápal, ako sa jej podarilo zdvihnúť a ešte aj utekať. Bola tak vážne zranená, že ju vlastne považoval za mŕtvu.

A predsa bola nažive a uháňala ako bez duše. Drake videl reakciu styxov – vrhli sa k nej, mierili na ňu. Nik však nestihol vystreliť a Sarah schytila dve menšie postavičky a strhla ich do Prieduchu so sebou. Zmizla aj s nimi.

„No nech ma porantá,“ zamrmal Drake, keď k jeho ušiam doľahli vysoké výkriky. *Sarah*, pomyslel si. *To kričí Sarah*.

Počul však aj iné hlasy – hlasy styxských vojakov. Ozývali sa po celom svahu a ich kroky duneli len niekoľko metrov od jeho úkrytu. Drake sa vrhol späť za menhir, no riskol ešte jeden pohľad.

Vojaci sa zhromaždili okolo miesta, odkiaľ Sarah skočila. Jeden styx vyskočil na kus muriva a vykrikoval rozkazy. Vyzeral starší a na sebe mal dlhý plášť a bielu košeľu, nie bojovú uniformu limitátorov. Drake ho už v Kolónii videl – očividne to bol ktosi veľmi významný, niekto z najvyššieho velenia. Aj teraz rýchlo a efektívne organizoval vojakov do

dvoch skupín – jednu poslal skontrolovať Prieduch, druhú prehľadávať svahy nad Prieduchom s pomocou psov.

Najvyšší čas zmiznúť, uvedomil si Drake.

Na svah vyliezol celkom ľahko a ani ho nezbadali. Potom sa vytiahol z jaskyne. Keď sa ocitol v lávových tuneloch, pohyboval sa veľmi opatrne, najmä preto, že mal so sebou iba strelomety, tie najobyčajnejšie palebné zbrane.

Až teraz, keď si naposledy odpil z poľnej fľašky a zatvoril ju, zamyslel sa nad tým, čo videl pri Prieduchu. „Sarah,“ povedal a myseľ sa mu vrátila k tomu obrazu – ranená žena skáče a berie so sebou na druhý svet dvoch styxov.

Potom mu to došlo.

Tie výkriky, ktoré počul, nevyšli z jej hrdla.

To kričali dievčatá. Dvojčatá! Sarah sa pomstila tak, že strhla do priepasti Rebeccy! Vedela, že jej zostávajú posledné minúty života a jej synovia sú mŕtvi, a tak sa pomstila.

To je ono!

Obetovala sa, aby zabila dvojčatá. Drake vedel, že dvojčatá mali pri sebe smrtiaci vírus Domínium, pretože sa tým stále chvastali pred Willoom. Vyhlasovali, že vírus rozšíria medzi Pozemšťanov, a naznačili, že na to potrebujú jedinú ampulku. Sarah tvrdila, že jedno z dvojčiat dostalo čerstvo replikovaný vírus, práve keď prišla do Hlbín. Drake by sa bol stavil, že tá ampulka bola jediná, ktorú styxovia vlastnili. Bolo teda možné, že Sarah svojou pomstou nevedomky prekazila styxské plány na zničenie Pozemšťanov.

Úžasné!

To, čo vykonala, Drake pokladal za takmer nemožné.

Pokrútil hlavou a vykročil, no prudko zastal. Mykol sa, akoby dostal elektrický šok.

„Dofrasa, ja somár!“ skríkol. Niečo mu ušlo. To, čo urobila Sarah, nebolo až také dokonalé riešenie. Sarah tú prácu začala, no niekto ju musel dokončiť.

„Bunker,“ zamrmal, keď si uvedomil, že stopy vírusu sa možno ešte stále nachádzajú v zapečatených testovacích celách uprostred obrovského betónového komplexu. Styxovia skúšali účinnosť vírusu na hrst-

ke nešťastných Kolonistov a vzbúrencov a ich mŕtvolu možno stále obsahujú živý vírus. Drakovi došlo, že styxovia o tom určite vedia – a že sa tam musí dostať skôr ako oni a zničiť všetky pozostatky.

Rozbehol sa a cestou sa mu v hlave rodil plán. Z tajného úkrytu na polceste k bunkru vyberie výbušniny. Je celkom možné, že styxovia stále strážia Veľkú planinu, ale do cieľ sa aj tak musí dostať čo najrýchlejšie. Fajn, pôjde skratkou. Tentoraz niet času na prehnajú opatrnosť.

Ide o veľa.

Pani Burrowsová stála v chodbe ústavu Humphrey House a stále sa nevedela rozhodnúť. Tá časť z nej, ktorá nástojčivo túžievala po televízii, sa v to sobotné popoludnie prejavovala slabšie. Vedela, že vysielajú nejaký program, ktorý by sa patrilo vidieť, ale nespomínala si na jeho názov. Trochu ju to znepokojilo – na podobné veci väčšinou nezabúdala.

Pokrútila hlavou a vykročila po nahrubo navoskovanom zelenom liroleu k miestnosti, kde stál jediný tamojší televízor.

„Nie,“ povedala zrazu a zastala.

Načúvala zvukom a hlasom, čo sa ozývali z rozličných častí budovy. Splývali do skresleného šumu ako zvuky vo verejných plavárňach a ju odrazu ovládol pocit opustenosti. Nachádzala sa v neosobnej budove plnej vyškolených zamestnancov a duševne chorých ľudí, ale nikomu na nej nezáležalo. Samozrejme, zamestnancom šlo o jej zdravie, ale brali ju len ako pacientku. Inak jej boli všetci cudzí a ona bola cudzia im. Raz – keď sa rozhodnú, že sa uzdravila a môže uvoľniť posteľ pre niekoho iného – ju pošlú preč.

„Nie!“ zahrozila pästami nad hlavou. „Ja som predsa viac!“ vyhlásila, keď okolo nej rezkým krokom prešiel zriadenec. Ani na ňu nepozrel – ľudia sa tu bežne rozprávali sami so sebou.

Zvrtla sa na vyšliapaných podošvách papúč a vybrala sa po chodbe, preč od televízneho lákadla. Z vrečka župana vylovila kartičku, ktorú jej dal ten policajt. Od posledného stretnutia s ním uplynuli tri dni, takže bol najvyšší čas, aby jej oznámil niečo konkrétne. Keď docupitala k telefónnemu automatu, ohýbala v prstoch lacnú vizitku. „Detektív inšpektor Rob Blakemore,“ zamrmlala.

Chvíľu uvažovala o neznámej žene, ktorá ju navštívila pred niekoľkými mesiacmi. Tvárila sa ako sociálna pracovníčka, ale pani Burrowsová ju odhalila. Bola to Willova biologická matka a vyhlásila, že Will zavraždil svojho brata. Lenže to bolo obvinenie pritiaľnuté za vlasy a pani Burrowsovú nezaujímalo. Väčšmi ju trápilo niečo iné: Nechápala, prečo sa žena ukázala až teraz – prečo čakala, kým Will odišiel. Navyše na pani Burrowsovú veľmi zapôsobilo vášnivé odhodlanie tej ženy. Vlastne nie, odhodlanie bol slabý výraz.

A práve to napokon otriaslo pani Burrowsovou a vytrhlo ju z bezpečného spomaleného sveta ako závan studeného víchra. Pri stretnutí s Willovou biologickou matkou pocítila čosi celkom iné ako ten odvar z reálneho života, ktorým ju kŕmila televízia. Niečo skutočné, neodbytné, neodolateľné.

Strčila do telefónneho automatu kreditnú kartu a vyťukala číslo.

Bol víkend, takže detektív inšpektor Blakemore nemal službu. Pani Burrowsová mu však zanechala siahodlhý odkaz u nešťastnej policajtky na recepcii, ktorá mala smolu, že zdvihla slúchadlo.

„Highfieldska policajná stanica, čo si žel...“

„Tu je Celia Burrowsová. Detektív inšpektor Blakemore sľúbil, že sa mi v piatok ozve, ale neozval sa, tak mu volám, aby mi zatelefonoval hneď v pondelok, pretože povedal, že si pozrie tie zábery z bezpečnostnej kamery, ktoré si vzal, a že vyberie dobrý záber na tvár tej ženy a podľa neho spraví policajný kresliar nejaký portrét a ten sa rozšíri po policajnom intranete, lebo niekto by ju mohol identifikovať, a ešte uvažoval, že by mu pomohli aj médiá, a, mimochodom, ak ste náhodou nezachytili moje meno, volám sa Celia Burrowsová, dovidenia.“

Žena pri telefóne nestihla ani hlesnúť, a pani Burrowsová tresla slúchadlom. „Dobre,“ zablahožerala si a vybrala kreditku z automatu. Potom sa zamyslela a vyťukala ešte sestřino číslo.

„Zvoní!“ povedala si pani Burrowsová. Už to bol úspech, pretože niekoľko mesiacov bolo to číslo nedostupné, čo zrejme znamenalo, že sestřa zase zabudla platiť účty.

Telefón ďalej zvonil, nik ho však nezdvihol.

„Tak zdvihni, Jean, zdvihni!“ zakričala pani Burrowsová do slúchadla. „Kde tr...“

„Haló,“ zašomral mrzutý hlas. „Kto je tam?“

„Jean?“ opýtala sa pani Burrowsová.

„Nijakú Jean nepoznám. Máte zlé číslo,“ povedala teta Jean. Pani Burrowsová začula chrúmanie, akoby sestra prežúvala hrianku.

„Počúvaj ma, tu je Ce...“

„Neviem, čo predávajú, ale nič nepotrebujem!“

„Nie!“ zvrieskla pani Burrowsová, keď sestra zložila. Odtiahla si slúchadlo od ucha a spustila: „Jean, ty sprostá krava!“ Chcela jej zavolať znovu, keď si všimla, že k nej po chodbe kráča vycivená žena.

Pani Burrowsová vrátila slúchadlo na vidlicu, vyškľbla z automatu kreditku a zastala sivovlasej hlavnej sestry cestu. V tej chvíli sa rozhodla, čo urobí.

„Odchádzam,“ vyhlásila.

„Ale? A prečo?“ spýtala sa hlavná sestra. „Zmohla vás smrť pani L.?“

Pani Burrowsová na počudovanie nenachádzala slov. Otvorila ústa, ale nevyšiel z nich ani hlások, lebo si spomenula na pacientku, ktorá dostala ten záhadný vírus, čo sa prehnanou krajinou a potom aj svetom. No hoci väčšina ľudí sa po ňom týždeň či dva pasovala s chronickými zápalmi očí a úst, pani L. sa vírus dostal do mozgu a zabil ju.

„Asi aj preto,“ priznala. „Umrela tak náhle, že som si uvedomila, aký je život vzácny a ako mi uniká,“ povedala.

Hlavná sestra súcitne prikývla.

„Viete,“ pokračovala pani Burrowsová, „tak dlho nemám správy o manželovi ani o synovi, že som zabudla na posledného člena rodiny – moju dcéru Rebeccu. Býva u mojej sestry a niekoľko mesiacov sme sa nerozprávali. Cítim, že by som mala byť s ňou. Myslím, že ma potrebuje.“

„Chápem, Celia,“ prikyvovala hlavná sestra s úsmevom a upravovala si husté sivé vlasy, ktoré mala stiahnuté do dokonalého drdola.

Aj pani Burrowsová sa usmiala. Hlavná sestra nemusí vedieť, že nemieni nechať prípad zmiznutého manžela a syna len v rukách polície. Nadobudla presvedčenie, že kľúčom k záhade je neznáma žena, ktorá ju prišla navštíviť, ba možnože práve ona Willa uniesla. Policajti pani Burrowsovej opakovali, že „sa prípadu venujú“ a „robia všetko, čo je v ich silách“, ale aj tak chcela pátrať na vlastnú päsť. A to nemohla robiť tu, kde mala k dispozícii len verejný telefónny automat.

„Musím vás upozorniť, že pred odchodom by ste sa mali poradiť so svojím terapeutom.“ Hlavná sestra pozrela na hodinky. „Lenže to sa dá až v pondelok a vidím, že ste pevne rozhodnutá. Hneď vám prinesiem prepúšťací list a podpíšete mi ho.“ Obrátila sa a potom zastala. „Inak, musím povedať, Celia, že naše milé rozhovory mi budú chýbať.“

„Aj mne,“ usmiala sa pani Burrowsová. „Možno sa sem ešte raz vrátim.“

„To by som vám neželala,“ povedala hlavná sestra a zamierila do svojej kancelárie.

„Musíme nájsť Elliottovú,“ vyhlásil po niekoľkých váhavých krokoch Chester.

„Počkaj.“ Keď sa Will pokúsil zdvihnúť ruku, zastonal od bolesti.

„Čo je?“ opýtal sa Chester.

„Ruky, hlava, dlane,“ šomral Will. „Všetko ma pekne bolí.“

„Mne to hovor,“ odsekol Chester a jeho kamarátovi sa podarilo zdvihnúť ruku až ku krku, hoci znovu pridusene zjojkol.

„Ktovie, či funguje.“ Will začal odbaľovať priedzor na nočné videnie, ktorý sa mu pri páde omotal okolo krku.

„Drakov priedzor?“ ozval sa Chester.

„Hej, Drakov,“ prikývol Will a stuhol. „Pamätáš si, čo povedali Rebeccy? Myslíš, že vtedy výnimočne neklamali?“

„Čo? Že si nezastrelil jeho?“ váhavo sa spýtal Chester. Prvý raz spomenuli boj na Veľkej planine a pochytil ho nejasný nepokoj.

„Chester, nech už tí limitátori mučili kohokoľvek, som presvedčený, že si ho minul.“

„Aha,“ zamrmal Chester. Will vyzeral zamyslený.

„Keby boli Draka chytili alebo zabili, Rebeccy by sa tým predomnou iste pochválili,“ vyhlásil.

Chester pokrčil plecami. „Možno im neutiekol a niekde ho držia. A možno to bola len ďalšia z ich hnusných lží.“

„Nemyslím,“ povedal Will a v očiach mu zasvietila nádej. „Čo by mali z toho, že by klamali v takej maličkosti?“ Pozrel na Chestera. „Takže ak Drake prežil a limitátorom ušiel... ktovie, kde je teraz?“

„Možno sa schoval na Veľkej planine,“ nadhodil Chester.

„Alebo šiel hore, na Povrch. Nepýtaj sa ma prečo, ale mám pocit, že on sa vie na Povrch dostať hocikedy, keď chce.“

„Nech je kdekoľvek, pomoc by sa nám rozhodne zišla,“ prehodil Chester pri pohľade do tmy. „Kiežby bol teraz tu s nami.“

„To by som neželal nikomu,“ zafučal Will a zdvihol si priezor k tvári. Navliekol si remeň okolo hlavy, zatiahol ho a potom si objektív nasadil priamo na pravé oko. Zistil, že z malej pravouhlej jednotky, čo mal vo vrecku nohavíc, sa vytiahol kábel, a kým prístroj zapol, znovu ho pripojil. „Zatiaľ ešte, chvalabohu, ide,“ vydýchol, keď sa objektív tlmene oranžovo zamihotal.

Zatvoril ľavé oko a pravým sa zadíval pred seba. Vyčkával, kým sa obraz vyčíri. „Myslím, že je okej... Hej, funguje,“ oznámil Chesterovi a vstal. S pomocou prístroja videl celý hubovitý útvar akoby v oranžovom svetle.

„Páni, Chester, vyzeráš fakt čudne,“ zachichotal sa pri pohľade na oranžového kamaráta. „Trochu ako otlčený grep – a s trvalou!“

„Na mňa sa vykašli,“ netrpezlivo ho prerušil Chester. „Len mi povedz, čo vidíš.“

„No, všetko je tu ploché a veľké,“ odvetil Will. „Vyzerá to trochu ako... no...“ zaváhal, hľadal vhodné prirovnanie, „... ako na pláži tesne po odlive. Je to hladké, ale je tu zopár dún.“

Stáli na mierne zvlnenej plošine veľkej asi ako dve futbalové ihriská, hoci sa nedalo presne odhadnúť, kam až siaha.

Will zazrel o niečo ďalej veľkú skalú a po pár veľkých krokoch sa na ňu vyštveral. Vďaka slabej gravitácii sa ani nezadýchchal.

„Myslím, že tamto vidím rímsu... Asi o tridsať metrov ďalej.“ Rozoznával kraj hubovitého útvaru. Vďaka priezoru videl omnoho ďalej, až do obrovitánskeho sveta Prieduchu. Dokonca rozoznával jeho vzdialenejšiu stenu, vyzerala popukaná a ligotala sa, lebo po nej stekala voda. „Dokelu, Chester, spadli sme do poriadnej diery!“ zašepkal, keď si uvedomil, aké rozmery má Prieduch. Takto by sa asi cítil, keby zazrel holú stenu Mount Everestu z okienka letiaceho lietadla.

Potom zdvihol hlavu a pozrel hore. „Tuším máme nad sebou ďalší výčnelok.“ Chester prižmúrenými očami zísal na to, čo asi videl kamarát, no cez hustú tmú, ktorá všetko zahaľovala, nič nezazrel. „Nie je

taký veľký ako ten náš,“ oznámil mu Will. „A sú v ňom diery.“ Skúmal ich a uvažoval, či ich zapríčinili padajúce balvany a úlomky skál.

„Ešte niečo?“ zaujímal sa Chester.

„Vydrž,“ povedal Will a obrátil hlavu, aby mal lepší výhľad.

„No?“ nástojil Chester. „Čo vi...“

„Budeš chvíľu ticho?“ zasyčal Will, lebo jeho pozornosť upútalo zopár zvláštnych objektov. Boli pravidelné a očividne neboli dielom prírody, dokonca ani zvláštnych síl podzemnej prírody, ktoré ho stále prekvapovali. Tie objekty sem nepasovali. „Je tu čosi náramne čudné,“ povedal a ukázal tým smerom. „Aha, na okraji výčnelka.“

„Kde?“ zhíkol Chester.

Prešlo niekoľko sekúnd a obraz vo Willovom priezore sa opäť rozmihtal od statickej elektriny, no potom sa vyčistil. „Hej, je ich tam veľa. A vyzerajú ako...“ Neisto sa odmlčal.

„Ako čo?“

„No, ako siete v nejakých rámoch. Takže tu dolu možno nie sme sami,“ doložil Will. „Aj keď sme spadli poriadne hlboko.“

Chester tú informáciu strávil a vyblafol: „Myslíš, že tu sú styxovia?“ Zľakol sa, že sa zase ocitli v nebezpečenstve.

„Neviem, ale...“ Will nedokončil vetu.

„Čo?“ vyletelo z Chestera.

Keď Will znovu prehovoril, Chester ho takmer nepočul. „... myslím, že v jednej sieti je telo,“ šepol.

Chester sa len díval, ako sa Will trasie.

„Bože, myslím, že je to Cal,“ vydýchol Will. S hrôzou upieral zrak na telo s roztriahnutými končatinami zachytené v sieti, na telo, ktoré Chester nemohol zazrieť.

„Hm, Will,“ ozval sa Chester.

„No?“

„Možno to nie je Cal. Možno je to Elliottová.“

„Možno, ale podobá sa skôr na Cala,“ pridusene odvetil Will.

„Tak či onak ešte musíme pohľadať toho druhého. Ak to naozaj nie je Elliottová, možno stále...“ Chester posledné slovo prehltol, no Will vedel, čo chcel povedať.

„... žije,“ dopovedal zaňho. Obrátil sa k Chesterovi, od návalu emócií

prudko dýchal. „Dokelu, čo to trepeme? Hovoríme o živote a smrti ako o nejakej známke zo školy alebo čo. Tuším nám preskočilo.“

Chester ho chcel prerušiť, no Will rapotal ďalej.

„Môj brat asi visí tam hore a asi je mŕtvý. A môj ocko a strýko Tam a babička Macaulayová... všetci zomreli. Všetci okolo nás zomierajú. A my sa o tom bavíme akoby nič. Čo sa to z nás stalo?“

Chester pokrútil hlavou a zvieskol: „A čo s tým máme robiť? Keby bolo po vôli tým hnusným dvojčatám, zomreli by sme tiež a tento hlúpy rozhovor by sme vôbec nevedli!“ Will ho zľaknuto pozoroval – kamarátova zlosť ho prekvapila. „Tak už zlez a poď so mnou hľadať toho jediného človeka, ktorý by nám mohol pomôcť vrátiť sa domov!“ pokračoval Chester.

Will sa naňho mlčky díval a potom zoskočil. „Hej, máš pravdu,“ zamrmľal. „Ako vždy.“

Kráčali po povrchu huby a pri predstave, že nájdu Elliottovú, ich obchádzala hrôza.

„Sem som dopadol,“ povedal Chester a ukázal na to miesto. Potom si čupol a zašklbal lanom, ktoré ich malo zaviesť k Elliottovej – ak neprasklo. Keď ním trhol, vyrobilo do huby zárez a chlapi ho neochotne nasledovali. Kým sa stihli spamätať, stáli pri Elliottovej. Ležala na boku presne ako Will a jej štíhle telo sa ponáralo hlboko do huby.

„Márnosť, tuším má v tom svinstve zaborenú tvár!“ vzdychol Chester. Hodil sa dole a pokúsil sa jej obrátiť hlavu, aby jej huba nezapchávala nos a ústa. „Rýchlo! Čo ak nemôže dýchať?“

„A je...?“ ozval sa z druhej strany jej tela Will.

„Neviem,“ odsekol Chester. „Pomôž mi ju vytiahnuť!“

Chester sa zaprel a Will chytil dievčinu za nohu. Huba hlasno mľaskla a pustila ju.

„Preboha!“ zvieskol Chester, keď zazrel jej ruku. Elliottová ani počas voľného pádu nepustila zbraň a to zhoršilo následky jej dopadu na hubu. Remeň sa jej omotal okolo predlaktia, ktoré mala škaredo pokrútené. „Má ruku v háji.“

„Určite je zlomená,“ zúfalo prikývol Will, keď čistil Elliottovej tvár od hubovitej hmoty a odliepal jej vlákna z úst a nosa. „No žije. Dýcha,“ oznámil Chesterovi. Ten upieral oči na zranenú končatinu.

Will obišiel Elliottovú, odstrčil Chestera a opatrne jej odmotal remeň pušky z ruky.

„Dávaj pozor,“ zachripel Chester.

Will mu podal pušku a rozviazal lano, čo mala Elliottová okolo pása. Zároveň jej z chrbta stiahol ruksak – najskôr vyslobodil z popruhov nezranenú ruku. „Musíme ju dostať do úkrytu,“ povedal. Zdvihol dievča a preniesol ho do jaskyne.

Položili ju na hromádku šiat. Dýchala pravidelne, ale bola v bezvedomí.

„A čo teraz?“ spýtal sa Chester s pohľadom stále upretým na vykrútenú ruku.

„Neviem. Asi počkáme, kým sa preberie,“ pokrčil plecami Will. „Idem sa pozrieť na Cala,“ vzdychol po chvíli.

„Will, nemohol by si ho nechať tak?“ nadhodil Chester. „Už mu nepomôžeš.“

„Je to môj brat,“ odvetil Will a vyšiel z jaskyne.

Chvíľu chodil dookola a pozoroval výčnelok nad svojou hlavou, až kým neobjavil väčší otvor. Potom skočil. Inokedy by ho skutočnosť, že letí vzduchom rýchlosťou delovej gule, naplnila hrôzou. Teraz mu to bolo fuk, pretože musel myslieť na to, čo ho čakalo.

Ako stúpал cez dieru v hube, uvedomil si, že to prehnal – že ho sila skoku nesie príďaleko. Vysokým oblúkom míňal druhý výčnelok.

„Hej!“ skríkol poplašene a zamával rukami, aby ubral výšku.

A potom začal klesať. Uvedomil si, že mieri k nejakým konštrukciám, ktoré sa týčili na hube. Vyzerali ako hrubé stonky vysoké asi šesť až sedem metrov a na ich konci viselo čosi ako basketbalové lopty. Zo vzdialeného kúta mozgu ho akýsi hlas informoval, že sú to „plodnice“ – mali niečo spoločné s rozmnožovaním húb. No nemal o tom kedy uvažovať. Vletel rovno medzi ne a zúfalo chmatol po gumovitých stonkách. Hoci sa všetky buď poodlamovali, alebo sa z nich odpojili lopty a rozleteli sa všetkými smermi, aspoň ho trochu spomalili.

Keď sa mu v rukách oddelila od huby posledná plodnica, dopadol na pevný povrch. Nebolo to však o nič lepšie – po kolenách sa kízal na masnote a mieril rovno k okraju. Už tam neboli nijaké plodnice, ktoré by ho zastavili, tak sa hodil na prsia a zaboril prsty aj špičky topánok do

huby. Zavyl, lebo si predstavil, že sa zo zakriveného okraja zrúti do Prieduchu, no v poslednej chvíli zabrzdil.

„Dofrasa, to bolo o vlások,“ zafučal a zmeravel ako socha. Naozaj o vlások – hlava mu prečnievala cez okraj huby dosť ďaleko, aby dovidel na plošinu, z ktorej sem vyskočil.

Odtiahol sa od okraja a chvíľu tam iba ležal. „No, švihaj,“ povzbudil sa napokon a vydriapal sa na nohy. Veľmi opatrne sa vybral k rámom. Po tom šoku nemienil riskovať nijaké prudké pohyby.

Rámy boli prosté pravouhlé konštrukcie, veľké asi ako futbalová bránka a vyrobené podľa všetkého z kmeňov mladých stromčekov s približne desaťcentimetrovým priemerom, v každom rohu pozvázovaných. Ak boli z dreva – lebo tým si Will nebol istý –, bolo začiernené, akoby obhorené. Sieť v rámoch tvorili hrubé laná len voľne pospletané dohromady. Na dotyk boli drsné a vláknité a Will predpokladal, že sú z vláken nejakej rastliny, azda tejto obrovskej huby. Keď kráčal popri sieťach, všimol si, že mnohé sú potrhané, no tá, v ktorej visel Cal, vyzerala zachovaná.

Podišiel k bratovej mŕtvoľe, prinútil sa na ňu pozrieť a potom odvrátil zrak. Zahryzol si do pery a uvažoval, či by sa nemal hneď vrátiť k Chesterovi. Veď už aj tak nič nezmože. Telo by mohol pokojne nechať tu.

Potom začul Tamov hromový hlas, akoby strýko stál vedľa neho. „Bratia, čo bratia, moji synovci!“ Tam to povedal, keď sa Will a Cal po rokoch odlúčenia znovu stretli u Jeromovcov v Kolónii.

A krátko predtým, ako sa Tam obetoval, aby mohli Will a Cal utiecť, Will mu prisľúbil, že dá na Cala pozor.

„Prepáč, Tam,“ povedal teraz nahlas. „Nezvládol som to. Sklamal som Ťa.“

„Snažil si sa, chlapče. Viac si urobiť nemohol,“ ozval sa Tamov vážny hlas. A hoci Will vedel, že to je len výplod jeho predstavivosti, trochu ho to utešilo.

Stále sa však bál priblížiť ku Calovmu telu a špekuloval, či ho predsa len nemá nechať tam.

„Nemôžem. Nebolo by to správne,“ presviedčal sa. Vzdychol, podišiel k sieti a skúsil, či ho rám udrží. Keď ho potisol nohou, trochu zaškrípala, no zdalo sa, že pevne väzí v hube. Opatrne sa šplhal po sieti ku Calovi,

ktorý visel vo vzdialenom rohu. Ako sa pod Willovou váhou laná posúvali, musel ísť čoraz pomalšie. A bál sa, lebo rám prečnieval nad priepasť. Utešoval sa, že aj keby rám padol, skončí len na nižšej rímse z huby. Teda ak bude mať šťastie.

Priliezol k bratovmu telu. Cal bol k nemu obrátený chrbtom a Will bol rád, že mu nevidí do tváre. Chlapec mal stále okolo pása povraz a Will ho chytil a navinul si voľný koniec na zápästie. Pri jeho rýchlej prehliadke si uvedomil, že je čisto pretrhnutý. Aby nemusel myslieť na to, že od bratovej mŕtvolky ho delí len pár centimetrov, začal si predstavovať, ako sa to asi stalo. Cal sa zachytil v sieti a ostatní – on, Chester aj Elliottová – padli na výčnelok pod ním. Cal ich zadržal ako kotva a možno im tým zachránil život. Nebyť neho, boli by padali ďalej.

Will držal rozstrapkaný koniec povrazu a netušil, čo urobí. Jeho brat vyzeral so zvláštne ohnutým krkom a nohou veľmi malý a krehký. Will vystrel ruku a opatrne sa dotkol pokožky na chlapcovom predlaktí – siahol tam iba končekom prsta a rýchlo ho aj odtiahol. Koža bola studená, tvrdá a ničím nepripomínala živého Cala.

Willovu hlavu naplnili záblesky, akoby videl náhodne poprepájané scény z filmu. Spomenul si, ako sa Cal smial, keď spoločne z okna spálne pozorovali Čierny vietor. Nasledoval príval ďalších spomienok – na mesiace, ktoré spolu prežili v Kolónii, aj na tú chvíľu na začiatku, keď Cal prišiel po Willa, zobral ho domov a predstavil ho rodine, o ktorej Will dovedy netušil.

„Všetkých som sklamal,“ zamrmlal Will cez zaťaté zuby. „Strýka Tama, babičku Macaulayovú, dokonca aj svoju skutočnú mamu,“ povedal a spomenul si, ako museli nechať smrteľne zranenú Sarah v tuneli. „A teraz aj teba, Cal,“ povedal telu, ktoré sa pokyvkávalo v náporoch vetra. Z očí mu vyhĺkli slzy.

„Prepáč, Cal,“ opakoval a vzlykal. Potom začul tiché zavytie. Utriel si slzy a zaškúľil na nižší výčnelok. Bartlebyho oči pod ním žiarili ako vyľštené cínové taniere – upierali sa na Willa. Will teda neoplakával Calovu smrť sám.

A čo teraz? spýtal sa sám seba. Najskôr v duchu, potom aj nahlas.

„Tam, povedz mi, čo mám robiť?“ Tentoraz predstavivosť mlčala, no

Will vytušil, ako by sa zachoval strýko. Musel konať prakticky, tak ako on, aj keď sa mu do toho nechcelo. „Zisti, či tu nie je niečo, čo by sa nám zišlo,“ zamrmlal a začal Calovo telo prehľadávať. Našiel vreckový nožík, nejaké arašidy a zopár náhradných svetelných gúľ. V jednom vrecku objavil neotvorenú, no poľamanú tabuľku karamelovej hmoty. Cal ju pri sebe zrejme nosil už dávnejšie.

„Aha, moja obľúbená maškrtka! Cal, ty si ju predtým mnou zatajil!“ uškrnul sa napriek žiaľu Will.

Strčil si sladkosť do vrecka, a keďže nechcel telo obracať, prerezal remeň vaku s vodou, ktorý visel Calovi z pleca, a potom ho znovu zaviazal, aby mohol vodu niesť. Odopol Calovi ruksak. Keď ho dvíhal, všimol si, že sú v ňom diery. Keď sa jednej z nich dotkol, s hrôzou si uvedomil, že ruky mu pokrýva lepkavá tmavá tekutina. Calova krv. Rýchlo si utrel dlane o nohavice. A to bol koniec – odnechcelo sa mu prehľadávať mŕtvolu.

Ešte chvíľu však s Calom zostal a len tak naňho pozeral. Z času na čas stredom Prieduchu preleteli kúsky skál ako krupobitie, alebo sa tadiaľ prevalila voda a iskrila ako hviezdy. Okrem toho však na hubovej plošinke vládlo ticho a pokoj.

Potom za ním čosi zadunelo. Celý hubový výčnelok sa natiahol a otriasol a sieť pod ním sa zachvela. „Dopekla, čo to bolo? Skala?“ zvriskol Will a nervózne sa obzeral. Rýchlo dospel k záveru, že na hubu zrejme dopadlo niečo ťažšie, takže celá rímsa musela absorbovať ten náraz. To ho prebralo – nemôže sa tu dlhšie zdržiavať. Rozhodol sa teda, čo musí urobiť. Rukami sa zaprel do siete a nohami posúval Cala na kraj rámu.

Nazrel do hĺbky Prieduchu a striaslo ho, keď si predstavil pád. Potom pozrel na Calovo telo. „Ty si nikdy nemal rád výšky, však?“ šepol.

Zhlboka na nadýchol a zvolal: „Zbohom, Cal!“ Sotil doňho oboma nohami a telo sa prevalilo cez rám. Díval sa, ako takmer plachtí Prieduchom. Bolo to ako pohreb vo vesmíre, telo sa v prostredí so slabou gravitáciou pomaly prevracalo a povraz vial za ním. Až keď už bolo dosť ďaleko, začalo klesať. Potom padalo a Will sa za ním díval, až sa z neho stala bodka, ktorú pohltila temnota.

„Zbohom, Cal!“ skríkol Will znovu a jeho hlas sa stratil v Prieduchu. Z druhej strany k nemu sotva doľahla ozvena. Bartleby zavyl, akoby vedel, že jeho pán letí k miestu posledného odpočinku.

Will, plný zúfalstva a smútku, sa obrátil a po sieti liezol späť k okraju huby. Ruksak ťahal za sebou. A odrazu znehybnel.

Zatvoril oči a pritisol si ruku k čelu, akoby ho tam čosi zaboľelo. No nebola to bolesť.

„Čuš!“ vydýchol. „Nie!“

Niečo v hlave mu opakovalo, že by sa mal vrhnúť za bratom, že by mal skočiť. Najskôr si myslel, že sa ozývajú výčitky svedomia – pocit, že Cala mohol zachrániť, keby bol konal inak. Alebo sa možno prejavil strach z výšok, ktorým trpieval aj jeho brat. Čoskoro mu však došlo, že to nie je nič také. Kdeže, bolo to celkom iné. Hlas v jeho hlave zosilnel tak, že Will mu ledva vzdoroval.

Akoby sa ocitol mimo tela a sledoval sám seba. Videl sa, ako skáče. Takto, bez pocitov, bez emócií mu skok z huby pripadal logický. Bola by to odpoveď na všetko, rázny koniec smútku a neistoty. Will, ešte stále krčovito prichytený na sieti, však s nutkaním bojoval.

„Prestaň, ty idiot!“ precedil cez zaťaté zuby. Netušil, čo sa s ním porobilo. V hlave mu zúril boj a celé telo sa mu triaslo. Nutkanie sa zmocňovalo jeho údov, rozhýbalo ich a zrazu sa pomaly, ale isto obracal k priepasti. Predsa však zistil, že má k tomu ešte čo povedať, a zatínal päste, zvieral sieť tak, až ho rozboleli. Aspoň sa vďaka nim nemohol hodiť dole. Mohol proti tomu šialenstvu niečo urobiť.

„Preboha!“ vrieskal na seba a krčovito sa chvel. Odrazu si spomenul, že dole čaká Chester. Či to spôsobilá táto myšlienka, alebo Will jednoducho vyhral boj vo svojej hlave, odrazu mal svoje telo opäť pod kontrolou. Pustil sieť a rýchlo sa odplazil na hubu, bál sa, že zvíťazil iba dočasne.

Ešte chvíľu sa plazil, až potom sa opatrne postavil. Telo sa mu kúpalo v studenom pote a bol celý vydesený. Nechápal, čo ho to posadlo – ešte nikdy nepocítil taký iracionálny impulz, impulz na samovraždu.

O poschodie nižšie Chester utieral Elliottovej tvár jedným zo svojich tričiek. Potom jej navlhčil pery vodou a ona čosi zamrmlala. Takmer pustil poľnú fľašku. Dievčina mala pootvorené oči, pokúšala sa prehovoriť.

„Elliottová,“ oslovil ju Chester a vzal ju za ruku.

Ešte stále sa snažila niečo povedať, no tak slabo, že ju takmer nepočul. „Nerozprávaj. Všetko je v poriadku, len si musíš odpočinúť,“ povedal jej čo najistejšie, ale ona skrivila pery, akoby sa hnevala. „Čo je?“ spýtal sa.

Zatvorila oči a hlava jej klesla dozadu. Znovu zamdlela.

Cez oponu stekajúcej vody prešiel Will.

„Elliottová sa na chvíľu prebrala a čosi povedala,“ oznámil mu Chester.

„To je dobre,“ chabo odvetil Will.

„Lenže zase zamdlela,“ dokončil Chester. „Will, ani ty nevyzeráš najlepšie. Bolo to také strašné... s Calom?“

Will vyzeral ako na pokraji zrútenia.

„Elliottová sa z toho dostane, Chester. Ona sa tak ľahko nevzdáva,“ povedal Will – kamarátovej otázke sa vyhol. „Musíme jej napraviť ruku,“ vyhlásil a siahol do Calovho ruksaka. Hodil Calovi vak s vodou aj vrecúško arašidov. „Toto pridaj k zásobám,“ povedal. Odtackal sa k stene, oprel sa o ňu a zošuchol sa dole.

Dnu sa domotkal Bartleby a smutne pozrel na jedného aj druhého chlapca, akoby si potreboval overiť, že ani jeden z nich nie je Cal. Otriasol si z kože kvapky vody a prešiel k Willovi. Skrútil sa pri ňom a veľkú hlavu si mu oprel o stehno. Will ho roztržite pohladkal po čele. Chester dovtedy nevidel, že by sa niekedy s Bartlebym maznal.

„Neodpovedal si mi,“ ozval sa. „Aké to bolo s Calom?“

„Postaral som sa oňho,“ ticho odvetil jeho kamarát. Potom so vzdychom zatvoril oči a Chester zostal jedinou bdejúcou bytosťou v jaskyni.

Kapitola 3

Drake zabočil do jaskyne a stuhol. Zbadal vojaka. „Dopekla,“ šepol a cúvol do tunela.

Podľa sivozelenej uniformy spoznal styxskú divíziu. Týchto mužov bežne neposielali do Hlbín, lebo ich hlavnou úlohou bolo strážiť hranice Kolónie a Večné mesto. Za posledný mesiac sa však všetko vymklo z bežných postupov, uvedomil si. Nielenže sa na banskej stanici objavili vlaky s obávanými limitátormi, ale niekoľko regimentov divízie bolo povolaných ako posily. Nikdy tu nevidel takú horúčkovitú aktivitu.

Drake sa pritisol k zemi a vyzrel spoza rohu. Vojak stál k nemu chrbtom, pušku si opieral zásobníkom o zem. Nevyzeral veľmi ostražito, ale ak by ho prepadol, riskoval by priveľa. Drake sa zamračil. Keby sa musel vrátiť a ísť iným lávovým tunelom, cestu na Veľkú planinu by si predĺžil o ďalšiu hodinu.

Potom zreval motor a jaskyňa sa naplnila hukotom. Drake sa preplazil ďalej, aby videl, čo sa robí. Za vojakom zbadal jeden z obrovských strojov, na akých pracovali koproliti. Z jeho zadnej časti sa kúdolil dym a vytváral čierny závoj, v ktorom Drake ledva rozoznal zopár koprolitov. Takže vojak dozeral na ťažbu.

Drake vedel, že musí zničiť výskumné laboratórium v bunkri, kým sa k nemu dostanú styxovia. Nemal teda inú možnosť, len s vojakom bojovať.

Pomaly vstal, pritisol sa k stene a postupoval k mužovi. Pomohol mu rev motora aj to, že vojak sledoval koprolita vyliezajúceho zo stroja.

Drake sa k styxovi nepozorovane priblížil a jediným úderom do šije ho zrazil na zem. Potom sa vrhol na vojakovu pušku. Presvedčil sa, či je nabitá, a na pery mu sadol úsmev. S poriadnou zbraňou sa cítil hneď lepšie.

Prehodil si pušku cez plece a obrátil sa k štyrom koprolitom, ktorí stáli neďaleko od styxského vojaka. Presne ako očakával, na potýčku vôbec nereagovali. Ani sa nehýbali – teda okrem jedného, ktorý pokyvával hlavou, takmer ako keď vietor hojdá konárom stromu. Draka stále prekvapovalo, aké ľahostajné vedia byť tieto citlivé stvorenia. Majstrovsky ovládali umenie ťažby a dreli ako kone, aby mala Kolónia dost uhlia, železnej rudy a iných surovín, bez ktorých by neprežila. Pritom styxovia s nimi zaobchádzali ako s otrokmi, občas im pohodili nejaké ovocie a zeleninu a dávali im akurát toľko svetelných gúľ, aby ich udržali nažive. Tie gule si koproliti upevňovali okolo otvorov na oči v hrubých ochranných odevoch, takže každý presne videl, kam sa pozerajú. A teraz sa dívali všade inde, len nie na zamdletého limitátora, Draka či obrovský stroj, na ktorý sa pôvodne chystali nasadnúť.

„Zmiznite, kamoši,“ skríkol Drake do ryku motora. „Vráťte sa do svojej osady. Tento styx si zapamätá, že mu to spravil vzbúrelec, takže vás určite nepotrestajú.“ Ukázal na vojaka v bezvedomí. „Bežte domov!“

Potom sa vrhol k obrovskému parnému stroju. Mal valcovitý trup z hrubých oceľových plátov. Pohyboval sa na troch guľových ložiskách na podvozku a vpredu mal obrovské koleso s okrajom z diamantu. Malo priemer asi desať metrov a dokázalo vysekať tunel aj do najtvrdšej skaly.

Zadná kabína zostala otvorená. Drake sa na ňu zadíval a v hlave sa mu rodil nápad. Potreboval sa dostať doprostred bunkra, k výskumnému laboratóriu. Peši by mu to trvalo dlho.

„No neviem,“ zamrmlal. Nikdy takýto stroj neriadil, ale vnútro podobných zariadení už niekoľkokrát videl a nezdalo sa mu, že by sa ovládali zložito. Tento stroj bol navyše naštartovaný – štvorčlenný tím koprolitov sa chystal odísť, len čo ich zbavil styxského dozorcú.

Prešiel ku kabíne, vstúpil do nej a poobzeral sa. Interiér bol z ušpineného kovu, okrem tých častí, ktoré sa pravidelne používali – tie sa ligovali ako kalená oceľ. Zadíval sa na riadiace páky a číselníky.

„Za pokus to stojí,“ povedal a chcel zatvoriť poklop kabíny, keď sa

jeho okraja zachytili hruškovité prsty. Poklop sa prehol dozadu a zjavil sa tam koprolit. Jeho očné lúče dopadali rovno na Draka.

„Čo je?“ skríkol Drake.

Bolo to nezvyčajné. Hoci postava v skafandri s nafúknutými končatinami a svietiacimi očami pôsobila zlovestne, Draka nevydesila. Vedel, že koprolit sa neobrúti proti nemu. Poznal ich, nedokázali nikomu ublížiť. Napokon, celé roky im pomáhal, dával im svetelné gule, ak ich mal viac, než sám potreboval, a oni sa mu za ne odplácali jedlom. Všetci zúčastnení vedeli, že je to len zo slušnosti, lebo jedlo od nich nepotreboval, zato oni tie svietiace čudá áno.

Koprolit stál s rukou na vstupe do kabíny a pridala sa k nemu ďalšia bytosť. Potom pristúpili aj dve zvyšné a pred kabínou stál celý tím. Ako automaty, ktoré dostali tichý pokyn, začali postupovať vpred.

„Čo to robíte? To je nebezpečné!“ skríkol Drake, ale odstúpil, lebo sa skutočne chystali vojsť do vozidla.

Len čo nastúpil posledný koprolit, Drake zamkol zadnú kabínu. Díval sa, ako zaujali miesta. Dvaja sa usadili do kresiel na bokoch kabíny a pripútali sa pásmi. Druhí dvaja prešli dopredu a jeden z nich sa obrátil k Drakovi. Drake si uvedomil, že tento koprolit predtým pokyvkával hlavou – bol totiž o niekoľko centimetrov vyšší od ostatných. „Nemali by ste to robiť,“ upozornil ho Drake. „Je to riskantné.“ Koprolit však položil hruškovitú ruku na kreslo vodiča a obrátil ho, akoby ho ponúkal Drakovi.

Drake pokrútil hlavou. Také čosi sa ešte nikdy nestalo. Koproliti sa starali iba o seba a takmer fanaticky dodržiavali neutralitu. Okrem toho presne vedeli, že pomoc vzbúrencovi sa trestá smrťou – a pomsta styxov by iste dopadla aj na celú osadu. Títo štyria teda ohrozovali svoje ženy a deti. A predsa sa bez slova rozhodli, že mu pomôžu!

Drake pokrčil plecami, prešiel ku kreslu vodiča a sadol si naň. Vedľajšie kreslo zaujal veľký koprolit. Druhý koprolit si sadol za čosi, čo pôsobilo ako navigačná konzola – aspoň podľa mapy na polici pred ním a kompasov vo výške hlavy.

Drake pri pohľade na kontrolky zaváhal a potom stlačil nohou najväčší pedál. Motor zahučal, no nič sa nestalo. Koprolit vedľa neho sa sklonil a stlačil a zvrtol páku na riadiacej doske. Vozidlo sa pohlo.

„Výborne!“ zakričal Drake do hukotu motora a dupol na plyn. Potiahol dole ľavú riadiacu páku. Celé vozidlo sa začalo sťažka obracať. Keď jeho reflektory ožiarili pás jaskyne vpredu, Drake zamieril k lávovému tunelu, ktorý viedol na Veľkú planinu. Cez niekoľkokocentimetrovú krištáľovú tabuľu skla sotva videl, kam sa valia. Sklo bolo veľmi poškriabané a zaprášené a výhľad mu navyše zacláňalo aj obrovské koleso vpredu. Niekoľkokrát vozidlom šuchol o bok lávového tunela, takže aj on, aj koproliti takmer popadali z kresiel.

Potom sa však z tunela vynorili a ocitli sa na Veľkej planine. Drake našiel plynový pedál a vozidlo vyletelo dopredu. Až ho prekvapilo, ako rýchlo vie ísť po planine, ktorej terén pripomínal mesačnú krajinu. Aj cez hučanie motora počul, ako pukajú balvany. Tri guľové ložiská pod podvozkom ich rozomielali na prach. A podľa vln silnej horúčavy, ktoré mu zalievajú šiju, vedel, že dvaja koproliti, čo sedia vzadu, stále otvárajú dvierka pece a prikladajú.

Prešli niekoľko kilometrov a čosi ostro prasklo. Niečo vrazilo do predného okna. Potom ten zvuk začul znovu, no tentoraz na trupe. Zazvonilo to ako niečím obalený zvon. Drake si uvedomil, že na nich strieľajú.

V reflektoroch zazrel limitátora s namierenou zbraňou. Drake sa zasmial – vyzeralo to, ako keby sa komár pokúšal bojovať so slonom. Strhol dole jednu páku, aby mieril rovno na limitátora, ktorý už zase vystrelil a netrafil. Už sa netváril až tak sebavedomo, lebo si uvedomil, že obrovský stroj sa rúti rovno naňho a že by sa mal odporúčať. Rozbehol sa a kľučkoval ako zajac pred poľovníkmi.

No Drake ho nemienil pustiť. Už ovládal riadiace páky a bez námahy sa držal za limitátorom, ktorý zakopol a padol. Drake sa valil rovno k nemu, no limitátor sa v poslednej chvíli odkotúľal stroju z cesty. Zato jeho puška sa na kamennom podloží zmenila na placku.

„Máš šťastný deň, kamoš!“ skríkol Drake a cúvol od limitátora. Vrhol sa na riadiacu páku a začal obracať kurz k bunkru.

O dva kilometre zazrel stenu bunkra. Onedlho už cez predné sklo nevidel vôbec nič iné, len múr ako sivú stuhu natiiahnutú cez planinu. Otvoril ventil a zastal pred stenou. Nevedel, čo ďalej, tak pozrel na koprolita. Ten sa naklonil a potiahol k sebe druhú páku. Celé vozidlo sa otriaslo a koleso sa začalo pomaly obracať.

Vibrácie silneli a Drakovi sa zahmlilo v očiach. Koleso dosiahlo maximálne obrátky a koprolit ukázal na plyn. Drake pedál jemne stlačil a vozidlo sa posunulo dopredu. Koleso sa dotklo betónovej steny. Jeho diamantové zuby sa zahryzli do tvrdej hmoty a vyplúvali prúdy prachu. Drake sa fascinovane prizeral, ako koleso rúbe stenu – ako keď cukrár krája kus masla horúcim nožom. Len čo sa zuby stroja stretli so železnými konštrukciami v betóne, ukázala sa sila kolesa. Vytrhávalo zo steny obrovské kusy tvrdej hmoty.

O päť minút sa cez vonkajšiu stenu prepracovali k bunkru. Potom si koleso poradilo s vnútornými priečkami – trhало ich ako papier. Keď si už Drake myslel, že sa dostal dosť ďaleko dovnútra, zašiel do chodby a zhasol motor. Odpútal sa od kresla a prešiel k zadnému poklopu. Otvoril ho a zbadal škody, čo za sebou zanechali. Oporné stĺpy boli zničené, na dlážke ležali kusiská betónu. Aspoň ho styxovia nebudú môcť tak ľahko dobehnúť. Pozrel na koprolitov.

„Neviem, ako vám mám poďakovať,“ povedal.

Jeden z tých, čo prikľadali do pece, mu kývol hlavou a Drake sa musel zasmiať. Na koprolita to bolo neuveriteľne výrečné gesto. Zasalutoval a vystúpil.

Onedlho našiel chodbu s kobkami, na ktoré narazili Cal a Elliottová. V jasnom svetle zažmurkal. Na rozdiel od ostatných častí bunkra, ktoré sa po desaťročiach nepoužívania takmer porozpadávali, tu bolo všetko čisté a šokujúco biele. Kráčal cez centrálny priestor s rozlohou asi dvesto štvorcových metrov a po oboch stranách si všimol rady dverí. Rýchlým pohľadom cez okienka zistil, že v celách nezostal nikto živý. V mlákach hnílobných tekutín ležali rozkladajúce sa telá. Drake pokrútil hlavou. Styxovia rozhodne zistili, čo chceli – podľa osudu týchto úbohých testovaných osôb bol vírus Domínium smrteľný a Pozemšťanov by vážne ohrozil.

Drakovi zišlo na um, že by mohol z niektorej mŕtvoly získať vzorku vírusu. Potom by sa azda podarilo vyvinúť vakcínu a zmariť styxské sprisahanie. Dvere kobiek však boli zapečatené a upchaté a netušil, ako by sa dostal dnu. Azda keby niektoré rozstrieľal. Lenže to by sa sám nakazil a vírus by vypustil do atmosféry. Vzdušné prúdy by ho mohli vyniesť na Povrch. Drake pokrútil hlavou a nechal ten nápad tak. Namiesto toho

si prezrel laboratórne prístroje na lavici na druhej strane miestnosti. Nenašiel tam nič, čo by pripomínalo vzorky vírusu.

„Nemám čas,“ povedal si Drake. Vedel, že styxovia môžu každú chvíľu doraziť. Použil už všetky výbušniny, ktoré si priniesol, nastražil ich pod každé dvere. Nemienil nič riskovať – horúčava pri výbuchu zabije všetky vírusy a vydezinfikuje oblasť. Navyše cely zasypú tisícky ton betónu a skál.

Podpálil zápalné šnúry a dal sa na útek. Bol už poriadne ďaleko, keď začul výbuchy, no aj tak mu náraz vysal vzduch z pľúc a zrazil ho na zem. Bolo mu to fuk – ba ešte sa mu uľavilo, že dosiahol svoj cieľ. Ak sa Sarah Jeromová postarala o jediný ďalší zdroj vírusu Domínium, keď strhla Rebeccy do Prieduchu, hrozba bola zažehnaná. Aspoň kým styxovia neobjavia vo Večnom meste ďalšie smrteľné kmene vírusov alebo kým v podzemných laboratóriách nevyvinú niečo podobné.

Drake kráčal po planine peši. Na banskú stanicu mu to trvalo necelé dva dni. Tam sa usalašil v jednom z prázdnych vozňov v strede vlaku. Nemusel dlho čakať, kým sa vlak pohol – do rušňa nasadlo zopár vojakov z divízie a súprava vyšla zo stanice. Pre prípad, že by sa rozhodli vykonať kontrolu vozňov, mal pripravenú pušku, čo vzal limitátorovi, ale nik sa neobjavil. Netytická lajdáckosť, pomyslel si.

Keď sa vlak domotkal na stanicu Kolónie, Drake neveril vlastnému šťastiu. Vyškriabal sa z vozňa a padol ku koľajniciam a vtedy ho ohromilo, že bránu nik nestráži. Na ulice Kolónie sa teda dostal poľahučky, ale tam zistil, že vzduch je plný hustého čierneho dymu. Vošiel do širokej Južnej jaskyne, kde sa mu naskytol zvláštny pohľad. Priamo uprostred sa dvíhali stĺpy dymu, ktoré žiarili červeným ohňom, čo osvetľoval vysoký skalný strop.

„Žobrácka osada,“ povedal si. Hneď pochopil, že sa tu deje niečo mimoriadne, a chcel to vidieť na vlastné oči. Prikradol sa k dymu. Zbadal vojakov zo styxskej divízie, všetci niesli fakle. Videl postavy, ktoré sa zúfalo prebíjali zo Žobráckej osady kordónom vojakov. Tí ich bez milosti vraždili a dookola sa ozýval krik. Zúfalí obyvatelia Žobráckej osady sa s horiacimi šatami a tvármi začiernenými od dymu pokúšali dostať von. No vždy keď sa niekto oddelil, zrazili ho na zem vojaci, ktorí držali kosačky ako farmári za starých čias.

Iní styxovia v dlhých čiernych kabátoch a bielych golieroch pochodovali za radmi vojakov a vykrikovali rozkazy. Systematicky ničili Žobrátku osadu, hoci styxovia už niekoľko storočí tolerovali prítomnosť rebelantov a rozličných parazitov z Kolónie v tomto oddelenom gete. Teraz sa zrejme rozhodli, že podbrušie mesta zmizne. Drake sa díval, ako sa štvorposchodový dom zosypal a v lavíne starého muriva zbadal ľudí – ba aj deti. Keď ich drvil zával vápencových blokov, ich malé končatiny sa bezmocne mykali.

A tam, ukrytý v tieňoch, sa tento drsný muž, ktorý prežil roky útrap v rukách styxov a v Hlbinách, rozplakal. Ohromila ho neľudskosť toho, čo videl. A nič proti tomu nezmohol, bol sám proti presile styxov. Nevedel to zverstvo zastaviť.

Rádio vykrikovalo po turecky a klimatizácia naplňovala interiér dusnou horúčavou. Taxík sa hnal po uliciach. Šofér akoby poznal nastavenie každého semaforu, zakaždým sa mu podarilo prefrknúť na oranžovú tesne pred červenou. A nevšimol si ani retardéry, takže pani Burrowsová poskakovala na sedadle, ako keby sedela na splašenej ťave.

Husto pršalo, no aj tak si stiahla okienko a oprela si hlavu o jeho rám, aby jej do tváre prúdil vzduch. Tešil ju vietor aj kvapky na líkach, nezaostreným pohľadom kĺzala po mokrej dlažbe. Strácala sa v náhodnej spleti čiar a svetelných škvŕn, ktoré na ligotavom povrchu chodníkov vytvárali odrazy z výkladov. Nemyslela na nič, len si vychutnávala pocit slobody. Bola vonku.

Zdvihla zrak a prekvapene si uvedomila, kde sú. „Highfield?“

„Áno, dnes sú cesty voľné,“ povedal taxikár.

„Kedysi som tu bývala,“ odvetila, keď prešli popri odbočke, ktorou by sa dostala na Broadlands Avenue.

„Kedysi?“ opýtal sa jej. „A už tu nebývate?“

„Nie.“

Dom predala, keď boli ceny najvyššie, takže získala slušnú sumu na živobytie. Aj tak ju však pochytila túžba ísť sa na ten dom pozrieť, posledný raz na ňom spočinúť pohľadom. Tá kapitola jej života sa skončila, no zostalo z nej priveľa nevyriešených otázok. „Už nie,“ zašepkala. V duchu si povedala, že tentoraz na obzeranie domu nie je vhodný čas. Má súrnejšie starosti.

Šli po High Street a ona sa dívala na obchody, ktoré tak dobre poznala. Videla čistiareň a trafiku, kde si kupovali noviny. Potom zazrela okno Clarkovcov zatlčené doskami – obchod asi skrachoval. Rebecca mávala ten staromódny zelovoc veľmi rada, čo sa pani Burrowsovej zdalo čudné, lebo tam bol aj výborný supermarket, ktorý ponúkal donášku tovaru domov. Napokon prešli popri múzeu, kde pracoval jej manžel, ale pani Burrowsová pozrela inam. Tú budovu pokladala za symbol svojho neúspechu, pomník nenaplnených očakávaní.

Potom vyšli z Highfieldu a na North Circular Road. Zastali pred semaforom a vo vedľajšom pruhu sa zjavilo otlčené biele auto, z ktorého hučala hudba. Z jedného otvoreného okna vykuklo akési dievča. Drzo si pani Burrowsová premeralo. Malo o dva či tri roky viac ako Rebecca, pod očami tmavé kruhy, vlasy po pleciah, ktoré vyzerali nezdravé a mastné, a uľahanú tvár. Dievča si agresívne obzrelo pani Burrowsovú a vyplulo žuvačku tak prudko, až zasiahla dvere minitaxíka.

„Čo to robíš, ty prasa jedno?“ zvriskol taxikár a ukázal dievčaťu prostredník. Zúrivo dupol na plyn. „Ja by som svojej dcére nedovolil, aby sa takto správala.“

Dievča stále bojovalo s pani Burrowsovou, ktorá odmietala sklopit' zrak. „Ani ja. Vždy viem, kde moja dcéra je – doma, v bezpečí,“ vyhlásila pani Burrowsová.

„Aj ja, lenže takíto ľudia nemajú ani štipku úcty,“ vzdychol taxikár a oprel sa o volant. Zagánil na druhé auto. „Ani štipku úcty,“ zopakoval, dupol na plyn, zatrúbil a biele auto nechal za sebou.

O štyridsať minút prešli cez rieku a len niekoľko blokov ich delilo od sídliska, ktorému dominovali tri vežiaky. Pani Burrowsová si myslela, že vie, v ktorom má byť teta Jean, ale každá cesta, ktorou sa k nim blížili, ich skôr vzdalovala. Šofér sa vzdal pátrania v automape a začal sa spoliehať len na pokyny a pamäť pani Burrowsovej.

„Zdá sa mi to známe,“ prehodila.

„Južný Londýn. Všetko je tu na jedno kopyto,“ zasmial sa taxikár a pohrdavo pokrútil hlavou. „Takže známe sa vám to môže zdať, ale mne je to nanič.“

„Počkať, toto si pamätám, zabočte doľava!“ zvolala pani Burrowso-

vá. „Hej, toto bude ono,“ pokračovala, keď zašiel do slepej uličky a zabrzdil.

„Konečná,“ oznámil jej šofér.

Pani Burrowsová vystúpila a pobrala si z kufra batožinu. Zaplatila a pridala až príliš štedré prepitné.

„Nech Boh žehná vám aj celej vašej rodine!“ kričal za ňou taxikár, keď niesla batožinu do vchodu. Pozrela na zvončeky, väčšinou porozbierané, ale všimla si, že hlavné dvere sú aj tak otvorené. Vošla rovno dnu a, zázrak nad zázraky, výťah fungoval, akurát smrdel stále rovnako, ako si pamätala. Vytrmácal sa s ňou na trináste poschodie a dvere sa so škriptom otvorili.

„Preboha!“ zašomrala pani Burrowsová, keď musela prekračovať vývratky pred výťahom.

Stisla zvonček pri dverách a čakala. Potom to skúsila znovu, tentoraz zvonila dlhšie. Po chvíli začula spoza dverí šuchot a všimla si, že cez priezor na ňu niekto hľadá.

„Otvor, Jean, dobre?“ povedala s ústami pri priezore. Dvere zostali zatvorené, takže nechala prst na zvončeku. Trvalo ešte niekoľko minút, kým jej sestra otvorila.

„Dopekla, čo ste zač?“ zvriskla. Zúriivo fučala a z kútika úst jej trčala neodmysliteľná cigareta. Na sebe mala starý kabát a sivé vlasy jej vytŕčali na jednu stranu, akoby si ich bola zaľahla pri spánku.

„Ahoj, Jean,“ povedala pani Burrowsová.

Teta Jean prižmúrila oči a o krok cúvla, akoby si ju inak nemohla prezrieť. „Celia! Si to ty?“ zajačala a rozďavila ústa tak, že cigareta jej vypadla z úst a zletela na vydratý koberec. Dopadla v obláčiku červených iskier.

„Tak môžem ísť dnu?“

„Jasné, môžeš.“ Sestra musela zhasiť ohorok, ktorý jej v koberci vypálil dieru. „Ako si vedela, že som doma?“

„A chodíš vôbec von, Jean?“ odsekla pani Burrowsová, keď si brala batožinu. V chodbe sa všimli hromady starých novín ako vždy a vzduch kyslo páchol.

„Mala si mi pre istotu zavolať,“ povedala sestra a potom nahlas zakašľala.

„Volala som. Zložila si mi.“

Teta Jean to asi ani nepočula. „Dáš si čaj?“ ponúkla jej, keď sa pobrali do kuchyne. „Myslela som, že si v tom Herbert House, či kde vlastne, medzi doktormi. Takže ťa pustili?“

„Povedala som si, že je čas odísť,“ vyhlásila pani Burrowsová a prezerala si hrozivý stav kuchyne. Vzápätí sa opýtala: „Myslela som, že Rebecca to tu dala do poriadku. Kde vlastne trčí? Vo svojej izbe?“

Jean sa obrátila a zažmurkala. „Nie,“ povedala. Akurát že to znelo tak prekvapene, akoby zároveň povedala: „Jéj.“

„Čože?“

„Zmizla.“

„Akože zmizla?“ Pani Burrowsová obelela. Vykročila k sestre. Cestou zo stola zrazila drevenú misu plnú polozhnutých banánov a popolník s navíšenými ohorkami.

„Už dávno sa pobalila a vypadla. Veru tak.“ Teta Jean sa vyhýbala sestrinmu pohľadu, akoby si uvedomovala, že niečo pokazila. „Prepáč, Celia, ale už s ňou nechcem mať nič spoločné. Tá potvora mi kradla cigarety a nalievala mi...“

„Jean!“ Pani Burrowsová chytila sestru za plecía a zatriasla ňou. „Mala si sa o ňu starať! Sľúbila si mi to! Kristepane, má len dvanásť! Kam a kedy odišla?“

Teta Jean neodpovedala hneď. „Veď hovorím, že dávno. A neviem, kam sa pobrala. Nechala som jej odkaz u tej baby zo sociálneho, ale neozvala sa mi.“

Pani Burrowsová sestru pustila a vzala si spod stola stoličku. Vytrhla ju odtiaľ tak prudko, že na zem popadali ďalšie predmety. Sťažka sa posadila, otvorila ústa, pohybovala perami, ale nevydala ani hláska.

Teta Jean sa opierala o kuchynskú linku, mávala rukami a trkotala. Nakoniec zreteľne povedala: „A potom prišiel Will s bratrancom.“

Pani Burrowsová obrátila hlavu k sestre. „Prosím? Hovoríš Will? Môj syn Will?“

„Hej, bol tu s bratrancom. A priviedli si so sebou tú zlatučkú obrovskú mačku, volá sa Bartleby a...“

„Lenže Will je už pol roka nezvestný. Vieš o tom. Pátrajú po ňom po celej krajine, aj po jeho kamarátovi Chesterovi.“

„O nijakom Chesterovi neviem, ale vravím, že Will tu bol. Asi pred dvoma mesiacmi. No nebol vo svojej koži, ale ten Cal – zlatučký chlapec – ho vylicil. A Bartleby! V živote som nevidela takú maximačku, iba ak v zoo!“

„Veľká mačka?“ chabo zopakovala pani Burrowsová. „Veľká mačka?“ Vzala zo stola jednu z mnohých fliaš od vodky. Chytila ju do dlane. Chvíľu mlčky zízala na striebristo-červenú nálepku. V tichu bolo počuť len hrmot a tiché bzučanie – našartovala sa chladnička.

„Čudné, ale naša Bessie má s najstarším tiež problémy. Vieš, mal takú nepríjemnosť a...“ Teta Jean sa odmlčala. Uvedomila si, že rodinnými klebetami sestru od témy neodvedie.

Pani Burrowsová stále upierala oči na nálepku. Pokrútila hlavou, no mlčala. Teta Jean znervóznela a napokon z nej vyletelo: „Celia, rozprávaj sa so mnou! Odkiaľ som mala vedieť, že je stále nezvestný? Prečo mlčíš?“

Pani Burrowsová vrátila prázdnu fľašu na miesto a odsunula ju ďalej do stredu stola, akoby šlo o vzácny šperk. Zhlboka sa nadýchlá a pomaličky vydýchla. Potom pozrela na sestru.

„Lebo neviem, či mám volať políciu, alebo... alebo ťa mám dať niekam zavrieť, lebo ti straší vo veži. Možno by som mala spraviť jedno aj druhé.“

Vďaka odkazom, čo pani Burrowsová zanechala na policajnej stanici v Highfielde, niekto napokon kontaktoval detektíva inšpektora Blake-mora. Zavolať pani Burrowsovej a tá sa s ním dlho rozprávala. Vysvetlila mu, čo sa práve dozvedela. O tridsať minút dorazil aj s druhým inšpektorom z miestnej stanice a s tímom kriminalistov.

„Zdá sa, že niekto to tu už začal prehľadávať,“ utrúsil, keď vošiel do chodby a zbadal listy a noviny.

„No paráda,“ zafučal jeden kriminalista za ním. „Je tu toho požehna-ne, mládenci,“ oslovil kolegov. „Zavolajte polovičkám, že dnes na večeru nedorazíte.“

O niekoľko sekúnd už boli policajti všade a pani Burrowsovú so sestrou odviezli na stanicu, kde ich osobitne vypočuli. Obe museli podpísať výpovede.

Do bytu ich priviezlo policajné auto až v nedeľu predpoludním. Teta Jean zistila, že mnoho z jej vzácneho majetku policajti zhabali a odniesli ako potenciálne dôkazy. Byt síce nechali rozhádzaný, no pôsobil omnoho upratanejšie ako pred prehliadkou. Policajti aspoň zoradili staré noviny a listy do štósov a odniesli vrecia s odpadkami z kuchyne, pretože chceli prezrieť ich obsah. Na väčšine povrchov v byte zostal prášok na snímanie odtlačkov prstov, ale priemerný človek by ho sotva rozoznal od bežného prachu, ktorý tam ležal už predtým.

Sestry si ani nevyzliekli kabáty, len klesli do kresiel v obývačke. Vyzerali vyčerpané.

„Musím si zapáliť,“ oznámila teta Jean. Našla balíček a vytiahla cigaretu. „Uf, to je ono,“ povedala po niekoľkých šlukoch. S cigaretou medzi perami sa chvíľu hrabala vo veciach, až objavila diaľkový ovládač televízora. „Nech sa páči,“ podala ho pani Burrowsovej, ktorá ho automaticky prebrala. „Zapni si, čo len chceš.“

Prst pani Burrowsovej sa nad tlačidlami pomykával, no napokon ani jedno z nich nestlačil. „Zostala som bez manžela a teraz som prišla aj o obidve deti. A policajti si myslia, že je to moja vina. Že som to spáchala ja.“

Teta Jean vystrčila bradu a prúd dymu jej takmer zakryl tvár. „To si nemôžu...“

„No áno, myslia si to, Jean,“ skočila jej do reči pani Burrowsová. „Požiadali ma, aby som sa priznala. Jeden dokonca vyhlásil, že musím zaspievať! Majú nejaké šialené teórie, že moji takzvaní komplici Willa uniesli, no on im ušiel a vrátil sa sem. A nepýtaj sa ma, čo som podľa nich urobila s Rogerom a Rebeccou alebo s Chesterom. Myslím, že ma už berú ako prvú sériovú vrahyňu z Highfieldu!“

Teta Jean sa pokúsila pobúrene zavrčať, no iba čo sa rozkašlala.

„Will ti náhodou nespomínal, kde bol?“ opýtala sa jej pani Burrowsová, keď záchvat pominul.

„Nie, ani náhodou, ale mala som pocit, že sa tam mieni vrátiť,“ povedala teta Jean. „A že vezme so sebou aj toho malého bratranca, čo sa volá Cal.“

„Vravím ti, že z Rogerovej strany sa nik nevolá Cal.“

Teta Jean ustato zažmurkala. „Ako povieš,“ zamrmlala. „Pamätám si, že Calovi sa tu veľmi nepáčilo. Iba sa chcel vrátiť zase na juh.“

„Na juh?“ zamyslene zopakovala pani Burrowsová. „A vravíš, že sa podobal Willovi ako vajce vajcu?“

„Bolí ako dve hrozná,“ prikývla teta Jean.

Pani Burrowsová sa zadívala na tmavú televíznu obrazovku a v myslí sa jej rodili vysvetlenia. „Takže ak je tá záhadná žena, ktorá prišla za mnou do Humphrey Housu, Willova skutočná matka, nemohol byť ten druhý chlapec jeho brat?“ tipovala.

Teta Jean zdvihla obočie. „Brat?“

„Hej, a prečo nie?“ pokrčila plecami pani Burrowsová. „Je to možné. A vravíš, že Will sa hneval na Rebeccu?“

„Veru áno,“ vzdychla teta Jean a vyfúkla oblak dymu. „Zdalo sa mi, že ju nenávidí, ale zároveň sa jej bojí.“

Pani Burrowsová nechápavo pokrútila hlavou. „Musím tomu prísť na koreň. Mám pocit, akoby som prišla do kina po začiatku filmu a teraz tipujem, čo sa stalo.“

Teta Jean zamumlala, že by si rada vypila, a potom nahlas zívla.

„A ak mám zistiť, čo sa odohralo, musím sa vrátiť tam, kde sa to začalo,“ oznámila pani Burrowsová a vstala. Pozrela na ovládač, ktorý držala v ruke. „Rozhodne pri tom nebudem potrebovať toto,“ odfrkla si a hodila ho sestre na kolená. Potom vybehla z miestnosti.

„Len si poslúž,“ zašomrala teta Jean a zapálila si ďalšiu cigaretu od tej, ktorú ešte ani nedofajčila.

Kapitola 4

„Uniesli nám stroj,“ povedal starý styx, keď sa skláňal nad širokou „stopou, ktorú zanechal parný stroj koprolitov v zemi. Sledoval stopu až k takmer dokonale kruhovému otvoru v inak neporušenej stene bunkra. Prekročil kusy betónu roztrúsené po zemi, až sa ocitol dosť blízko, aby sa mohol dotknúť vnútra novo vyrúbanej chodby rukou v rukavici. Odtiahol prsty a počúchal prach medzi nimi.

Z chodby vyklázol tieň.

„Koproliti by to sami nikdy nevykonali,“ vyhlásil starý styx. „Však nie, Cox?“

„Ani za milión rokov,“ prikývol zohnutý chlapík a neochotne sa presunul do kruhu svetla, čo vrhal lampáš starého styxa.

Po chodbe sa k nim cieľavedomým krokom blížil limitátor. Zastal v pozore pri starom styxovi.

„Aká je situácia?“ spýtal sa ho starý styx nosovým jazykom svojho národa.

„Veľký výbuch zapríčinil kolaps stropu nad celami a okolitými chodbami. Kým ich vyhrabeme, prejde niekoľko týždňov, ale...“

„Ale čo?“ vyštekol netrpezlivo starec.

Limitátor pokračoval rýchlejšie: „Výbušnina sa nachádzala pri testovacích celách, takže je veľmi pravdepodobné, že vysoká teplota zabila všetky zostávajúce zárodky Domínia,“ hlásil.

Starý styx sa zhlboka nadýchol. „Tak potom márnime čas. Vírusy tam nebudú. Nechajte to tak,“ vybrechol.

Cox celkom nechápal, o čom sa tí dvaja bavia, no vycítil hnev staré-

ho styxa. Jeho oči bez zreničiek sa pod špinavým lemom kapucne pohybovali. „Zlé správy?“ spýtal sa.

Starý styx sa znovu nadýchol a prešiel do angličtiny. „Hej. A myslím, že obaja vieme, kto ich má na svedomí.“

„Drake,“ prikývol Cox. „Treba si to s ním vybaviť. Raz a navždy.“

„Čo nepovieš?“ zavrčal starec.

„Mali by sme sa tu naposledy poobzerať,“ navrhol Will, keď stáli pred jaskyňou. „Aby nám niečo neušlo.“

„Jasné,“ prikývol Chester. Zdvihol Elliottovej pušku, priložil oko k zameriavaču a prezrel si hubovitý výčnelok. „Teraz už aspoň vidím,“ doložil, celý rád, že má čosi podobné Willovmu špeciálnemu ďalekohľadu a nemusí sa spoliehať iba na svetelné gule.

Rozdelili sa a každý sa vybral iným smerom, hľadali veci, ktoré sa mohli pri dopade roztratiť. Will kráčal po pružnom podklade a uvedomil si, že kocúr ho nasleduje. Po Calovej smrti sa Bartleby zrejme rozhodol prijať za pána jeho – a Willa jeho prítomnosť upokojovala.

„Našiel som ďalšiu pušku!“ skríkol Chester.

„Super!“ odpovedal mu Will. Zadíval sa na kamaráta, ktorý čosi vyťahoval z huby.

Po chvíli Chester doložil: „S pokazeným zameriavačom, no inak vyzerá v poriadku.“

Will ďalej pátral a objavil prázdnu fľašu na vodu, lano a svetelnú guľu, ktorú musel z huby vyhrabať. Potom sa obzrel na Chestera. Bol na druhej strane výčnelka a čudesne poskakoval – skúšal účinky slabej gravitácie. Bol to smiešny pohľad, keď hopkal ako zajac.

„Hej, vesmírny kadet!“ mrzuto zvolal Will. „Myslím, že tu sme skončili!“

„Hej!“ odvetil Chester a obrátil sa k nemu. Napoly bežal a napoly letel a vzdialenosť prekonal asi tak elegantne ako drevená ustrica. Po poslednom skoku sa so smiechom zastavil. „Je to bomba. Máš pravdu, naozaj je to ako niekde na Mesiaci!“

„Skôr ako na planéte Zog,“ opravil ho Will.

„Ale no, Will, len si to predstav. Akoby sme mali nadprirodzené schopnosti, akoby sa z nás stali superhrdinovia! Môžeme preskakovať domy!“

„Domy? Len keby tu nejaké boli,“ zamrmlal Will a prevrátil oči. Vracali sa do jaskyne.

Will veľmi opatrne priviazal Elliottovej ruku k hrudníku pomocou lana, ktoré našiel na hube. Nepohla sa a nevydala ani hláska.

„To by mohlo stačiť,“ vzdychol. „Poďme si všetko pobaliť a vypadnime.“ Zapínal bočné vrečko ruksaka, keď sa ozval Chester.

„Will,“ nadhodil, „pozeral som si Elliottovej veci a je tu veľa nábojov a strelometov.“

„Hej. No a?“ Will nevedel, kam tým Chester mieri.

„No, len mi tak zišlo na um... Máme ešte tie petardy?“

„Rímske sviece?“

„Nie, rakety.“

Will prikývol. „Dve. Prečo?“

„No, dostal som nápad... čo keby sme ich vystrelili? Možno ich niekto nad Prieduchom zbadá a pošle sem pomoc.“

Will to zvážil. „Nič nás to nestojí, ale petardy možno navlhli.“ Pohrabal sa v ruksaku a z dna vytiahol dve rakety. Ovoňal ich. „Tuším sú okej,“ povedal. „Len dúfam, že sa im nepolámali paličky.“ Vylovil ich a zistil, že jednej paličke chýba koniec, takže je prikrátka. „Škoda,“ vzdychol, no aj tak paličky zasunul do rakiet.

Keď spolu s Chesterom kráčali k okraju huby, Will znovu pocítil tú iracionálnu túžbu, ktorá ho už raz takmer zhodila do Prieduchu. Spomalil, len sa plazil. Najradšej by sa bol Chesterovi zdôveril, ale nechcel ho zbytočne trápiť. Okrem toho, kamarát by si asi povedal, že mu šibe – a tuším by ani nebol ďaleko od pravdy. Teraz sa túžil obrátiť k okraju chrbtom a odpochodovať späť do jaskyne. Namiesto toho klesol na kolenná a postupoval po štyroch. Tak sa cítil trochu istejšie, akoby to zaistilo, že hlas v jeho hlave ho takto nedostane na kraj a nedonúti ho skočiť.

„Čo to robíš?“ zhíkol Chester, keď si všimol kamaráta na štyroch.

„Len si daj pozor, pri okraji fúka silný vietor,“ klamal Will. „Na tvojom mieste by som nestál.“

Chester sa poobzeral. Necítil nič okrem jemného vánku. Pokrčil plecami. „Ako povieš,“ odvetil a tiež sa spustil na štyri.

Len čo vyliezli na previs horného výčnelka, Will navrhol, aby zastali. Ďalej k priepasti sa priblížiť nemienil. Nožom dvakrát prebodol kožu

huby. „Nemáme fľaše na mlieko, takže toto bude musieť stačiť,“ podoťkol. Zastrčil rakety do vyvŕtaných dier a vrazil do nich paličky, takže obe vertikálne stáli.

„Len pozor, aby si ich nastavil v správnom uhle,“ radil mu Chester.

„Vďaka, profesor Hawking,“ veselo odvetil Will. Trochu upravil raketu s kratšou paličkou, lebo pri tej druhej, rovnejšej, pôsobila ako mrzáčik. Skontroloval, či obe mieria hore, k okraju Prieduchu, a zapaľovačom zapálil najskôr tú kratšiu.

„O päť sekúnd,“ oznámil s filmovým americkým prízvukom.

„Predstav si, že ich niekto zbadá, a potom nás prídu zachrániť,“ optimisticky nadhodil Chester.

Will opäť prehovoril normálne: „Hm, Chester, niečo ti poviem. Predovšetkým, spadli sme niekoľko kilometrov do hĺbky, takže aj keby niekto rakety zbadal, musel by sem liezť dlho.“ Zadíval sa na maxidieru dole. Až potom sa znovu pustil do práce so zapaľovačom. „A ešte čosi: možno nás nezachránia tí praví. Čo ak si rakety všimnú styxovia?“

Chester sa priblížil k Willovi, akoby mu chcel zabrániť, aby zapálil raketu. „Tak to by sme asi nemali...“

„Len chcem zistiť, ako ďaleko tie vecičky doletia,“ vyhlásil Will so školáckym nadšením.

„Hm, tak do toho,“ prikývol Chester.

„Aj tak neviem, či sa to podarí,“ povedal, keď sa modrý zapaľovací papier odmietol chytiť. „Už to mám!“ oznámil, keď sa plamienok zahryzol do šnúry.

Will aj Chester sa odplazili od rakety a s očakávaním ju pozorovali.

Raketa zasyčala a vyštartovala, no kým stihla preletieť akú-takú vzdialenosť, ostro sa zvrtila a zamierila k boku Prieduchu. Rímsa z huby, ktorú mali nad sebou, zakryla zvyšok jej letu. Ozval sa výbuch a okolo Prieduchu sa zjavila červenkastá žiara.

„Je to nanič!“ vyhlásil Will. „Túto by sme mali využiť lepšie.“

Zapálil ju takmer hneď a raketa vyletela do tmy. Stúpala a chlapci museli zakláňať hlavy, aby ju nestratili z očí.

Bolo to ako pozorovať na nočnej oblohe raketu, ktorá opustila Zem. Táto malá raketa preletela stovky metrov a napokon vybuchla. Bum! Do čieročiernej tmy sa zahryzli divé farby.

Ostré záblesky svetla sa jagali a chlapci tak nakrátko zazreli aj svet na bokoch Prieduchu až nahor. Svetlo odhalilo na stenách čosi, čo mohli byť ďalšie huby. Vzápätí všetko znovu zahalil závoj temnoty a ozveny výbuchu im v ušiach zneli ešte niekoľko sekúnd. Potom už nepočuli nič, len občasnú zavýtie vetra a žblnkot vody.

Will sklopil objektív a pozrel na Chestera. Ten vyzeral zničený, akoby sa chvíľu vzrušenia zmenila na trpké porozumenie, ako hlboko pod Zemou sa ocitli a aká vážna je ich situácia. Will ho tľapol po pleci: „No tak poď, nikdy nevieš, ako sa to skončí. Nieкто tú vecičku možno zazrel.“

Dvojčatá sa strhli už pri prvej rakete a pomaly sa posúvali k okraju malej huby, na ktorej pristáli. Mali oblečené rovnaké maskovacie oblečenie limitátorov a líšili sa len tým, že jedna Rebecca krivkala a druhá jej pri chôdzi pomáhala.

„Ohňostroj?“ začudovalo sa krívajúce dvojča a obe zastali. Zadívali sa do tmy, napínali zrak. O minútu neďaleko nad ich hlavami vybuchla druhá raketa.

„Áno, ohňostroj,“ odpovedalo si. Chvíľu dievčatá načúvali a čakali, či sa z Prieduchu nevynorí ešte niečo. No nič. „Na svete je len jeden taký hlupák.“

„Hej, to je rafinované,“ prikývlo druhé dvojča. „Náš predrahý braček nám poslal požvánku a teraz to oľutuje.“

Zasmiali sa, ale potom sa chromé dvojča obrátilo k sestre a na tvári nemalo ani stopu po veselosti.

„Ako to hovoríš? Čo je to s tebou?“ ozvalo sa bez stopy súcitu v hlase. „Veď šušleš!“

Sestra si siahla na ústa. „Myšlím, že som si zlomila žuby.“

„Odtiahni ruku a otvor ústa, pozriem sa,“ prikázala jej chromá sestra. Zaszvietila druhej do ústnej dutiny. „Veru, horné rezáky sú fuč,“ prehodila akoby nič.

Sestra si prešla prstom po dvoch pahýľoch. „Asi som si ich vybila cestou dolu,“ popudene odsekla. „Keď sa vrátíme na Povrch, pôjdem k žubárovi.“

„Ak sa vrátíme,“ opravila ju druhá sestra. „A čo to máš s rukou?“

„Myšlím, že som si ju vyklúbila.“

„To nič. Vybavíme to,“ povedala a vzala sestre z ochabnutej ruky kosák. Dvojča sa chvíľu dívalo na starú smrtiacu zbraň: bola dlhá asi pätnásť centimetrov, vyleštený povrch mala klzký od hubového oleja a odrážalo sa od nej sivasté svetlo. Neočakávane si priložila čepeľ k perám a pobožkala ju.

„Moja milá,“ vyhlásila zaľúbene a vďačne zbraň pohladkala. Len vďaka nej sa ona a sestra už nerútili dolu Prieduchom. Šušľúce dvojča sa počas pádu načiahlo a zabodlo zbraň do huby. Hoci leteli dosť rýchlo, čepeľ hubu presekla a stačilo to na zmenu smeru pádu. Potom pristáli na nižšej hube.

Tento bleskový manéver ich zachránil, no zaplatili zaň: ruka šušľúceho dievčaťa musela držať nielen jej váhu, ale aj váhu jej sestry, takže sa vykĺbila.

No prejav citu dlho netrval. „Fuj! Odporné!“ zvriesklo chromé dvojča a odušu vyplúvalo sliny, pretože sa mu na perách zachytila hubová šťava. Dievčina obrátila zbraň a odhodila ju. Asi o desať metrov ďalej sa z povrchu huby dvíhala skupinka plodníc. Kosák sa počas letu raz zvrhol. Zrejme nie celkom náhodou guľka plodnice rástla v približne rovnakej výške, v akej by sa nachádzala Willova hlava, keby tam stál.

„Dobrý výstrel,“ zhodnotilo šušľúce dvojča sestrin výkon, keď sa plodnica po náraze pokyvovala spredu dozadu. „No jedno je jasné. Musíme ša odtiaľto došťať.“

„Viem,“ prikývlo chromé dvojča. „Preboha, prestaň už šušľať a ukáž mi tú ruku.“ Pomohla sestre z dlhého kabáta a jemne jej prehmatala končatinu. „Hej, máš ju vykĺbenú. Vieš, čo treba spraviť.“ Podala sestre styxský lampáš a tá si ho strčila pod pazuchu. Potom chromé dvojča odstúpilo nabok a rukami pevne zovrelo hornú časť sestrinho vykĺbeného pleca. Zhlboka sa nadýchlo. „Pripravená?“

„Jasné.“ Druhá dievčina pokrútila hlavou a sústredene sa zamračila. „Pardon, chcela šom povedať jasné.“

Dvojča prudko šklblo rukami a prirazilo rameno k telu. Ramenná kosť sa sklzála cez valcovitý lampáš a kĺb zapadol do jamky s tichým zapraskaním, akoby ktosi zlomil konár. Dievčinu to muselo bolieť, ale ani nepípla.

„Hotovo,“ vyhlásilo dvojča. „Už by to malo byť v poriadku.“

„Nemám sa ti pozrieť na nohu?“ opýtalo sa druhé dvojča a utieralo si z čela kvapky potu.

„Nie, je to len škra...“ odmlčala sa v prostriedku vedy, lebo v tme nad sebou čosi zbadala. Čosi ukryté. Mykla k tomu bradou. „Aha, pozri sa!“

Šušlavé dvojča si z čela odhrnulo čierne vlasy a zamračilo sa.

„Hej, vidím to. Svetlo.“

„Nemôžu to byť stopy tej rakety. Takže je to možno...“

„Svetelná guľa...“

„Alebo lampáš – jeden z našich lampášov.“

Nemo sa tam zadívali. Keď bolo svetlo zhruba rovno, všimli si, že s ním kráča človek.

Ani jedno dvojča sa nič nespýtalo, obe pomysleli presne na to isté.

Hoci bol od nich limitátor dosť ďaleko, začul ich. Pochopil ich rozkazy presne tak ako vtedy, keď mu starý styx prikázal skočiť do Prieduchu a zahynúť. O čosi vyššie nad ním letel voľným pádom iný limitátor a takisto začul rozkazy z úst dvojčiat. Nanešťastie, tretí limitátor, ich veliaci dôstojník, si pred niekoľkými kilometrami kosákom preľal žily. Radšej si sám vzal život. Zostávajúci dvaja limitátori uvažovali, či to nespravia tiež, lebo aj tak nemali prečo žiť. Lenže teraz dostali nový rozkaz a získali aj konkrétny dôvod na život. Pospájali si ruky a nohy ako parašutisti, aby sa dostali k hube pod dvojčatami.

Šušlavé dvojča sa usmialo na sestru. „Šťastie praje špravodlivým,“ vyhlásilo.

„Veru tak,“ prikývlo chromé dvojča a dotklo sa ampulky s vírusom Domínium, ktorá mu visela okolo krku. Aj šušlavé dvojča siahlo na fľaštičku, no tá bola iná. Obsahovala vakcínu proti vírusu.

Viac si nemuseli povedať. Naraz sa zvrtili a zamierili k zadnej časti hubového výčnelka. Obe mali na tvári rovnaký úškrn. Osud im poslal dvoch vojakov a šance, že sa aj so svojím smrtiacim nákladom vyhrabú z Prieduchu, sa práve dramaticky zlepšili. Začínalo to vyzerať sľubne.

Kapitola 5

Takto skoro ráno nebola na uliciach Hampsteadu hustá premávka a Drake sa pokojne viezol popri Nemocnici svätého Edmunda a hore po Rosslyn Hill. Zabočil s range roverom do Pilgrim's Lane a prešiel až na jej koniec. Tam spomalil. Zaparkoval pri páse zelene známom ako Preacher's Hill, kde rástla vysoká tráva a tých zopár stromov pokrývala inovať. Vyzerali ako pocukrované.

Siahol po kľúči, aby mohol vypnúť motor, ale zastal, lebo z rádia sa ozvalo mimoriadne vysielanie o supervíruse. Moderátor vravel, že vymškávanie na pracoviskách pripravuje ekonomiku o mnoho miliónov libier.

„Ha! Tých trápia len peniaze!“ pohrdavo prehodil Drake, zatvoril oči a oprel si hlavu. „Vôbec to nechápu.“ Zazíval. Už celé dni nespál, len kde-tu v aute si uchytil hodinku spánku, a teraz si to jeho telo uvedomilo. Hlava mu skĺzla k oknu a zadriemal.

Odrazu Draka prebudil mobil – vibroval mu v batohu pod sedadlom spolujazdca. Trvalo niekoľko minút, kým, celý zmáčaný od potu, prišiel na to, kde sa nachádza. Motor auta stále bežal a on si uvedomil, že prepásol druhú časť reportáže o supervíruse.

„Daj sa dokopy,“ zavrčal. Zlostilo ho, že zaspal. Nadávajúc hľadal vo vaku telefóny. Napokon objavil ten zvoniaci.

Vybral ho a prijal hovor. Druhou rukou otočil kľúč v zapaľovaní, aby rádio stíchlo.

„Haló,“ povedal a počúchal si tvár.

Ozvala sa nejaká žena. „Haló?“

„Áno,“ odvetil Drake.

„Volám namiesto...“

„Nijaké mená,“ skočil jej do reči Drake. „Viem, kto ste. Prečo mi nevolá on osobne?“

Hlas odpovedal smutne, duto. „On... nie je tu.“

„Bože.“ Presne vedel, čo to znamená. Jeho kontakt bol buď mŕtvy, alebo nezvestný. Doteraz sa mu nepodarilo nájsť jediného aktívneho človeka zo starej bunky. Jeho sieť sa rozpadla.

Ženin hlas znel čoraz tvrdšie a dôraznejšie. „A nechodte na Hill Station.“

„Prečo?“ spýtal sa Drake a zovrel slúchadlo tak silno, až jeho kryt praskol.

„Je to mimo,“ povedala a zložila.

Drake sa niekoľko sekúnd díval na telefón, na mriežky na displeji, ktoré blikali podľa sily signálu. Potom telefón prevrátil a sňal zadný kryt. Vylovil SIM kartu. Keď vystupoval z auta, pustil ju na zem a rozdrvil opätkom. Prebehol očami po ulici a rozľahlom parku. Potom prešiel ku kufru a otvoril ho. Vybral pištoľ a rýchlo si ju zasunul vzadu za nohavice. Zamkol auto a peši sa vybral k Preacher's Hillu. Cestou do svahu sa snažil skrývať za kríkmi a jeho topánky zanechávali v osrienej tráve hlboké stopy.

Len čo sa ocitol dosť vysoko, zastal a poobzeral sa. Napokon uprel zrak k cieľu. Hill Station – pod tým názvom poznali členovia jeho siete obrovský edwardovský dom na konci radu podobných budov. Drake zišiel z trávnatého svahu späť na cestu. Hoci žena sa vyjadrila jasne, musel sa o skutočnosti presvedčiť na vlastné oči. No opatrne, pretože ho možno sledujú. A tak prešiel popri dome a nevenoval mu viac ako bežný pohľad. Všimol si zbarikádovanú prístupovú cestu a tabuľku s nápisom „Vstup zakázaný, nebezpečná stavba“. Zároveň si uvedomil, že všetky okná na prízemí sú zatlčené doskami. Prešiel popri niekoľkých ďalších domoch, náhle pozrel na hodinky, akoby meškal na schôdzku, a vrátil sa.

Na začiatku prístupovej cesty bez námahy preskočil červeno-bielu zátarasu. Držal sa tesne pri nestrihanom živom plote z krušpánu, čo sa

tiahol vedľa štrkovej cesty, a blížil sa k domu. Pri vchode do suterénu zastal – nijaké dvere tam neboli, zostal len obhorený rám. Vybral zbraň.

Opatrne prešiel cez začadený otvor v múre a pištoľou mieril okolo seba. V suteréne zostali len kovové rámy stolov a mláčky roztaveného a opäť stuhnutého plastu – tak skončili počítače. Všetko ostatné sa obrátilo na popol. Steny boli čierne od ohňa a strop sa na niekoľkých miestach, kde prehoreli trámy, preboril. Všetko vyzeralo, akoby to pohltila nejaká miestna ohnivá búrka.

Vedel, že zachované vybavenie či záznamy by hľadal márne. Vycúval zo suterénu a vrátil sa k autu.

Styxovia postupovali dôkladne ako zvyčajne – kým bol v Hlbinách, rozbili celú sieť. Draka omráčila bezmocnosť. Zostávalo mu jediné: spojiť sa s niektorou z ďalších buniek, čo nezávisle operovali po celej krajine. Pri tom by však riskoval, že ich prezradí.

Na druhej strane, prepadával zúfalstvu.

„Takže Wales,“ uťahane vzdychol a naštartoval auto.

„Ak chceš, odnesiem ju ja,“ ponúkol sa Chester, keď sa Will zohol po Elliottovú.

„To je fuk, nie? Tu dole takmer nič neváži.“

Chester si cez plecيا prehodil tri ruksaky. Na Povrchu by taký náklad neodniesol, ale tu len zopárkrát poskočil a bremená sotva cítil. Zohol sa, palcom a ukazovákam vzal pušku a namieril ňou pred seba. „Hej, to je úžasné, čo? Je ľahká ako ceruzka. Máš pravdu, tu sa váha stráca!“

Netušili, kam idú, videli len to, že jaskyňa preniká hlbšie do steny Prieduchu, no aj tak do nej vstúpili.

Prešli niekoľko kilometrov a stále mali pod nohami pružný povrch huby, ktorá pokrývala každý centimeter tunela okolo nich.

Potom zahli za roh a ocitli sa pred zvislou stenou z gumovitej hmoty. „Môžeme sa ísť akurát pásť – alebo skôr na huby,“ zažartoval Chester.

„Veľmi smiešne. No neboj sa, pôjde to inokade,“ zamrmlal Will a ukázal na otvor hore. „Stlm svetlo,“ povedal a zložil Elliottovú. Na oči si nasadil priezor. „Zdá sa, že tá chodba sa tiahne ešte ďalej,“ oznámil Chesterovi, „ale nedovídam tam.“

„Tak nič, čo?“ mrzuto zašomral Chester.

„Na niečo si zabudol.“ Will sa rozbehol a vyskočil na stenu. Vzápätí zmizol z dohľadu. Bartleby sa nemienil od nového pána odlúčiť a vrhol sa za ním.

„No super, pokojne ma tu nechajte samého,“ zamrmlal Chester a obzeral sa v tme. Zažal lampáš, a aby sa upokojil, začal si písať. Keď sa Will stále nevracal, pochytila ho úzkosť. „Hej!“ skríkol. „Tak čo je tam hore? Nieže sa na mňa vykašleš!“

Will klesol a zľahka pristál vedľa Chestera. „Je tam viacero otvorov. môžeme ich vyskúšať. Tak poďme.“

„Fíha, najnovšie vieme aj lietať,“ utrúsil Chester. „To všetko je tu asi bežná rutina.“

Cestou objavili v hornine ešte niekoľko podobných vertikálnych švov a Will začínal rozoznávať pravidelnosť v ich usporiadaní. Zdalo sa mu, že sú rozmiestnené v sústredných kruhoch s centrom v Prieduchu. Predstavil si ich ako okruhliak hodený do vody, od ktorého sa šíria vlnky, a zišlo mu na um, či tie kruhovitú trhliny nie sú výsledkom rýchleho chladnutia skalného podložia.

„Takže Zem vôbec nie je jednoliata,“ uvažoval nahlas Will. „Pripomína skôr deravý maxiementál.“

„Musíš stále tárať o jedle?“ odsekol Chester.

Will nadobudol dojem, že takýchto švov jestvuje omnoho viac, len ich všetky nevidia, a za stáročia sa v nich usídlila rýchlo sa rozširujúca huba. S úžasom si uvedomil, že huba je zrejme jeden obrovský organizmus, ktorý sa tiahne stá a stá kilometrov, pokrýva steny Prieduchu a preniká aj do skaly okolo neho.

„Počuj, možno sa prechádzame v najväčšej rastline na svete,“ pokračoval po chvíli, no Chester ho ignoroval.

Napokon sa ocitli na mieste, kde sa tunel vetvil na tri chodby. Zastali a rozmýšľali, ktorú si vyberú.

„Tentoraz máme až priveľkú slobodu voľby,“ uškrnul sa Will.

Kamarát len čosi zamrmlal.

„Pozri, Chester, úprimne ti poviem, je mi fuk, kam sa vyberieme,“ povedal Will. „Mne to ako veľká sloboda voľby nepripadá, veď čím sa

tie chodby líšia?“ znovu sa do nich zadíval. Vyzerali podobne a každá zrejme pokračovala horizontálne, hoci hneď za rohom sa možno skrúcali inam. Chlapci sa už niekoľkokrát vrátili, keď sa cesta ukázala neprie- chodná, uzavrelo ju bujnenie huby, prípadne sa zúžila do praskliny pri- tesnej aj pre mravca.

„Naposledy som vyberal cestu ja, teraz je rad na tebe,“ odsekol Chester.

„Nie, nevyberal si. Vtedy si vybral Bartleby,“ pripomenul mu Will.

„Tak nech to spraví znovu.“

Obzreli sa na Bartlebyho, ktorý odušu vetril a švihal chvostom.

„No tak, Bart, rozhodni sa,“ súril ho Will.

„Bart?“ spýtal sa Chester. „To máš odkiaľ?“

„Od Cala,“ ticho odvetil Will.

„Jasné.“ Chester ukradomky pozrel na Willa. *Ktovie, ako sa vyrovná s bratovou smrťou*, pomyslel si. Lenže Will vyzeral sústredený na púť sieťou tunelov a zdalo sa, že má dokonca nejaký plán. Ak ho ich polo- ženie trápilo rovnako ako Chestera, nedával to najavo. Podľa sietí na hubovitom výčnelku vedeli, že tu už boli nejakí ľudia – hoci možno medzitým zahynuli. Inak však nemohli poprieť, že sa tu iba tak motajú a blúdia. Chester to nechcel rozoberať, lebo niečo predsa robiť museli.

„Ak sa nevieš rozhodnúť, spravím to ja,“ povedal Will kocúrovi, kto- rý nenáhľivo ovoniaval vzduch. Potom sa Bartleby vrhol do jedného z troch tunelov. Prešiel niekoľko metrov a zastal. Chlapci, ktorí kráčali tesne za ním, takisto stuhli.

„Fuj!“ zhíkol Will a zapchal si nos pred náporom hnilobného pachu. „Tu skapalo čosi veľké!“

Chester si všimol, že jeho topánky vydávajú na podklade zvláštny zvuk. „Chodíme po nejakom slize a vyzerá dosť hnusne.“

„Aha, tam,“ ukázal Will. Zazreli akési konštrukcie.

Pri stene tunela stáli v rade štyri drevené lavice. Vyzerali ako robust- né mäsiarske pulty zbité z hrubých kusov dreva. Dojem mäsiarstva pod- čiarkovali krvavé flaky a niekoľkokocentimetrová vrstva čohosi, čo pripo- mínalo zvyšky starého mäsa. Z jednej lavice trčala obrovská sekera, akoby ju bol ktosi zasekol do dreva s tým, že sa ešte vráti.

„No nie!“ Chester pri pohľade na sekeru naprázdno preglgol a s hrô- zou pozrel na Willa.

Will si najskôr pomyslel, že narazili na kmeň podzemných kanibalov, no nemienil kamaráta ešte väčšmi vystrašiť. Keď cúvol od lavíc, pošmykol sa na odpadkoch na dlážke a pristál na kolenách. Len-len že nepustil Elliottovú. Aspoň sa mohol bližšie prizrieť tomu, po čom kráčali.

Vyzeralo to na masu rozsekaných kusov tiel, no Will nedokázal identifikovať ani jednu končatinu. „Kusy zvierat?“ zamrmlal, keď si všimol obrovské zložené oko a články ligotavých čiernych nôh pokrytých štetinami hrubými takmer ako jeho malíček.

„Nie, hmyz. Obrovský hmyz...“ zachripel v úzase. Najväčšia nerozseknutá časť tela, ktorú rozoznal, pozostávala z približne desiatich ligotavých čiernych článkov a zo všetkých trčali nohy. Možno našli pozostatky gigantickej stonožky, ale keďže každý článok bol dlhý pol metra, Will usúdil, že celá potvora by potom merala neskutočne veľa.

„Padáme odtiaľto,“ rozhodol Chester a pomohol Willovi vstať. „Švihom.“

Uháňali naspäť k rázcestiu.

Chester už ukazoval na ďalší tunel, keď ich zarazil ostrý škripot. „Dopekla, čo to bolo?“ zašepkal do ticha, ktoré nastalo.

Chlapci aj kocúr zdvihli hlavy a prvý raz si všimli, že nad hlavami majú širokú trhlinu. Škripot sa ozval znovu. Pripomínal škriabanie nechťami po veľmi dlhej tabuli. Trhal im uši a vôbec netušili, kto alebo čo ho vydáva. Potom škripot stíchol a postupne zamrela aj jeho ozvena.

Po chvíli Chester prehovoril: „Asi to nesúvisí s tektonickými pohybmi hornín, čo?“

Will neodpovedal. Pozoroval znepokojeného Bartlebyho.

Zvuky sa ozvali znovu. Hlasnejšie.

„Nie,“ šepol Will. „Toto nie je geologického pôvodu. Možno to má čosi do činenia s tými kusmi hmyzu.“ Potom dôrazne doložil: „Chester, priprav pušku. Aj strelometry.“ Odtiahol Elliottovú do ľavého tunela pred nimi. Bartleby sa chúlil na zemi, tak tesne pri Willových nohách, až sa oňho chlapec takmer potkol.

Chester spätkoval od rázcestia a zápasil s puškou. Napokon ju zalomil a do komory vrazil náboj. Stále cúvajúc, odklopil puzdro, v ktorom mal pri boku dva strelometry.

A potom prišlo desivé prekvapenie.

Will si najskôr uvedomil iba svišťanie, akoby ktosi švihal vo vzduchu lanom. Svet sa vzápätí obrátil hore nohami a jeho čosi strhlo z nôh. Kfčovito zovrel Elliottovú a vykrikol na Chestera. Vtom ho čosi zovrela zo všetkých strán. Zazrel aj, čo to je – sieť podobná tým, aké videl na hubovej rímse. Chytil sa do pasce.

Bartleby prskal a hádzal sa, pripútaný sieťou k Willovi. Will neprestával kričať, no zistil, že čím väčšmi sa myká, tým tuhšie ho sieť sťahuje, až sa napokon sotva mohol pohnúť. Bol si istý, že okrem vlastného kriku a vŕzgania siete zachytil ešte aj akýsi kovový zvuk, akoby o seba búchali prázdne plechovky. Elliottovej plece ho tlačilo pri tvári a Bartleby sa mu hádzal pri nohách, takže nemohol odhadnúť, či ten zvuk nevydáva Chester. Zrakom hľadal kamaráta, nevedel, či aj on neuviazol v pasci, ale sieť sa krútila tak rýchlo, že sa mu zahmlievalo pred očami.

Len čo si Chester všimol, že Will má ťažkosti, chcel mu priskočiť na pomoc. No pochopil, že ak Will jačí z plných pľúc, ešte stále žije. A teraz ho väčšmi trápilo to, čo sa dialo s prasklinou v strope tunela. Pršali odtiaľ kamene a hlina, akoby ich čosi uvoľnilo, akoby sa k nim čosi blížilo. A škreky zneli čoraz hlasnejšie a častejšie. Zhodil z pliec ruksaky, vrátil sa k Willovi a namieril pušku na štrbinu v strope.

To bolo ich jediné šťastie.

Cez zameriavač totiž zbadal, že z trhliny sa niečo valí. Dopadlo to nehučne, ako keď sa po stene mihne tieň. Rýchlo pozrel dole.

„No dopekla...“ hlesol. Neveril vlastným očiam.

Bolo to zhruba tri metre široké a malo to viac nôh, ako dokázal Chester zrútať pohľadom. Kožovité nohy vychádzali z okrúhleho a plochého tela. Na tej časti tela, ktorá k nemu bola obrátená, iskrili tri škvrnny, akoby boli posiate mačacími očami. Najohromujúcejšie však vyzerala dlhá stonka, ktorá vyčnievala nad týmito „očami“. Na jej konci tlmene žiarilo žlté svetlo.

Pred jeho užasnutým pohľadom sa stvorenie akoby prikrčilo a jeho žiariace svetlo sa jemne rozhojдалo. A potom sa potvora začala na svojich mnohopočetných nohách dvíhať.

Chester zovrel pušku. Ani za príjemnejších okolností nemal v láske hmyzie potvory, ale táto obluda bola zhmotnením jeho najhorších snov z detstva. Striasol sa a od hnusu ho naplo. „Už teraz si mŕtvy,“ zavrčal.

„Nenávidím...“ slová mu zamreli na perách, lebo stvorenie sa pritislo bruchom k zemi – asi naňho chcelo skočiť.

Nič na svete mu však nemohlo zabrániť, aby potiahol kohútik.

„Odporný pavúk!“ zreval Chester a vypálil do ploského tela. Náboj preletel potvorou a rozsekol ju napoly.

Pred jeho očami sa dve polovice zvalili na zem, jedna napravo, druhá naľavo, a nohy sa šialene mykali. Chester sa v návale adrenalínu, čo mu koloval v žilách, hystericky rozosmial. Ten zvuk mu vôbec nepripomínal vlastný hlas.

Potom už nezneli škreky, len Willov krik zo siete.

Chester sa vystrel, práve keď zo stropu presne na to isté miesto ako predtým ticho cuplo ďalšie pavúcie stvorenie. Ovládli ho inštinkty, automaticky nabil a potiahol kohútik.

Ozval sa zvuk, pri ktorom mu zastalo srdce.

Duté šľuknutie – puška nevystrelila. Šklbal kohútikom, no márne. Zrejme sa zasekol. Obluda sa pomaly dvíhala na článkovaných nohách. Chester vedel, že je to zbytočné, ale aj tak ešte raz skúsil vystreliť. Puška zase len šľukla.

V zúfalstve urobil jediné, čo mu zostávalo. Z celej sily hodil pušku do obludy. Tá len zdvihla prednú nohu a šikovne odrazila letiacu zbraň. Chester zazrel, ako puška letí preč, a po chvíli k nemu doľahlo tupé žuchnutie – padla na zem potiahnutú hubou do miest, kam už nedoviedel.

A potom sa sám ocitol zoči-voči desivému tvorovi. Omráčene sa mu pozrel do očí, zlostných krištáľových gúľ, ktoré sa jagali pod lúčom vlastného svetla ako veľké kvapky vody. Obrovitánsky hmyz s tichým zabzučaním roztvoril čeľuste a odhalil rad hrozivých bielych tesákov, z ktorých každý bol hrubý ako Chesterov palec.

„Nie!“ zhíkol. Padol na chrbát a pokúsil sa od boku vytiahnuť strelomet, pričom sa stále díval na tú hnusnú kreatúru. Jeden strelomet sa mu podarilo vyslobodiť, no druhý mu vypadol z ruky. Preklíňal svoju neobratnosť a pokúšal sa rozpamätať, ako ho Drake učil strelometry používať. „Chyť ho do dlane,“ povedal si teraz a najskôr pozrel, či drží strelomet správnym smerom. Práve sa prstom dotýkal kohútika, keď sa tá hrôza naňho vrhla.

Trhol páčkou dozadu a odpálil strelomet. Ten mu v dlani poskočil

a výbuch zasiahol potvoru vo vzduchu. Chester by bol sotva mohol minúť, od cieľa ho delilo iba pár metrov. Telo obrovského hmyzu sa rozletelo na márne kúsky a pokropilo Chestera krvou.

„Bože dobrý,“ zachripel. Utieral si tvár a zísal na rozfrancované mrcinu. Niektoré z údov, čo naňho dopadli, sa ešte stále mykali. Vyzerali ako dlhé nohy nejakého obrovského ošklbaného kurčaťa, no pokrývala ich tmavá mozoľnatá koža a kde-tu z nich vytŕčali hrubé čierne štetiny. Chestera naplo a rýchlo tie zvyšky odtisol. Potom sa po chrbte odplazil naspäť, preč od toho masakra.

V šoku si čosi prerývane pomrmlával a nevládal reagovať na Willove pridusené volanie. Bolo toho naňho priveľa, túžil sa už len schúliť s rukami nad hlavou a všetko okolo seba ignorovať. Ako-tak ho držala pri rozume len myšlienka, že musí vyslobodiť Willa a Elliottovú.

A potom začul ďalšie mäkké zuchnutie.

„Nie! Nie!“ zvrieskol. Ani sa nemusel dívať, čo naňho čaká. Horúčkovito hmatkal po zemi, hľadal druhý strelomet. Roztrhané telo predchádzajúceho pavúka a nerovný podklad z huby mu v tom však bránil.

Prinútil sa pozrieť pred seba. Telo kreatúry sa mierne chvelo a pohojdávalo na dlhých nohách. *Zaútočí*, pomyslel si Chester.

A potom to skočilo rovno naňho.

Ozval sa sykot – kreatúru trafilo čosi ohnivé. O chvíľočku zachvátili masívne telo plamene. Metallo sa to a škriekalo neznesiteľne vysokým hlasom.

Chester netušil, čo sa stalo, ale rýchlo vstal. Už sa tackal k pasci, kde ležali Will, Elliottová a Bartleby, keď sa zjavilo ďalšie monštrum. Vzduch akoby zaškvrčal a aj túto potvoru rozpáral ohnivý projektil. Preletel tak blízko Chesterovej hlavy, až sa mu zdalo, že neznámy strelec mieril naňho, a hodil sa na zem. Vzápätí však zbadal, že strela našla cieľ – pavúka, ktorého pohltili plamene a padol vedľa křčovito sa šklbúcich pozostatkov toho predchádzajúceho.

Chestera pohľad na dve obludy praskajúce v ohni tak omráčil, že sa nevládal ani pohnúť.

Z dymu vykročila postava.

„Styx?“ hlesol Chester. Postava držala čosi, čo pripomínalo kušu, a z nej trčal ďalší zapálený šíp. Tentoraz mierila rovno na Chestera.

Vykročila k nemu.

„Ale... veď je to ešte chlapec,“ ozval sa užasnúty, no mrzutý ženský hlas. Žena mala na sebe dlhý obnosený kabát a cez nos a ústa uviazaný tenký šál.

„Ste styxka?“ vyletelo z Chestera.

„Nebud' drzý,“ odsekla.

Zasmiala sa a odmotala si šál z tváre. Sfúkla plameň na hrote šípu a kušu sklonila k boku.

Chester sa díval na jej zvlnené červenkasté vlasy a oblú tvár. Vyzerala láskavo a aj teraz sa usmievala. Chester nevedel odhadnúť jej vek, no tipoval, že môže mať čosi po štyridsiatke. Vyzerala ako kamarátky jeho mamy, ktoré ju občas vozievali domov po rozličných večerných kurzoch. Akurát bola celkom inak oblečená.

„Máš šťastie, že som prišla skontrolovať pasce, inak by bolo z teba krmivo pre pavúkopicu,“ utrúsila a vystrela k nemu ruku. „Vstávaj, srdiečko.“

„Takže nie ste styxka?“ spýtal sa neisto a pozrel jej do očí.

Spolu s jej odpoveďou zazneli tlmené Willove výkriky. „Nie som styxka. A ty nemáš čo hovoriť, keď si pred chvíľou páčil na pavúkopicu z limitátorskej pušky.“ Hovorila trochu zachrípnuto, akoby hlas používala len zriedka.

„Nie je moja... teda...“ koktavo vysvetľoval.

„Nechaj to tak, srdiečko, predsa vidím, že nie si biely golier.“ Zadívala sa mu do očí. „Ach, nevieš si predstaviť, aké je to príjemné,“ vzdychla.

„Čo?“ spýtal sa jej, keď mu podala ruku a pomáhala mu postaviť sa na nohy.

„Dívať sa na človeka!“ usmiala sa, akoby bola tá odpoveď celkom samozrejماً. Ešte ho držala za ruku, keď sa znovu ozval Will.

„Hm... kamaráti potrebujú pomoc,“ pripomenul Chester a odtiahol ruku.

Trochu omráčene sa díval, ako si žena prehodila kušu cez plece. Spozna hrubého opaska, ktorý obopínal jej neveľmi štíhly pás, vytiahla čosi, čo vyzeralo ako sušené byliny, a hodila to na hromadu horiacich pavúčích tiel. Do vzduchu sa zdvihla silná, no nie nepríjemná aróma. „Toto odstraší ďalšie potvory,“ oznámila žena Chesterovi a pobrala sa k visia-

cej pasci. Kdesi v tme uvoľnila lano a opatrne stiahla mykajúci sa batoh s Willom, Elliottovou a mačkou k zemi.

„Nebojte sa, o chvíľu vás vyslobodím,“ povedala a potiahla za iné lano navrchu siete. Tá sa uvoľnila.

Prvý sa vyvliekol Bartleby, zavrčal a na záchrankyňu vyceril zuby.

„Aha, vyžla,“ zhíkla, pustila sieť a od radosti ticho zatlieskala. „Naozaj som si nemyslela, že ešte niekedy uvidím vyžlu.“

Bartleby si zrejme povedal, že mu nič nehrozí, a prešmykol sa popri nej, len ju zvedavo oňuchal. Väčšmi ho zaujímali pavúkopyce, ako tá neznáma označila dravé kreatúry. Ostražito obišiel ich pozostatky.

Will sa zo siete vymotal celkom sám. Vyskočil na rovné nohy a pošúchal si stehno. „Ten sprostý kocúr ma pohrýzol! Chester, čo sa to sta...“ Zmĺkol, keď mu pohľad padol na ženu. „Dopekla, čo ste zač?“

„Som Martha,“ povedala, „ale volajú ma Ma.“

„Martha?“ neveriaco pokrútil hlavou. „Ma?“

„Hej, Ma. Tak mi hovorievali,“ odvetila a zadívala sa na Willa. „No aha, biele vlasy a prekrásne svetlobelase oči. Je jasné, že si sa narodil pod trávou.“

„A to znamená čo?“ nechápavo sa ozval Chester.

„Znamená to, že som sa narodil v Kolónii,“ povedal Will. „Veď vieš, pod trávou, čiže v Podzemí.“

„Aha, už chápem.“

Martha si všimla nehybné telo Elliottovej v sieti. „Je tu ďalší? A čo sa mu stalo?“ Ustarostene zmraštila čelo. „Dúfam, že sa nezranil v mojej pasci.“

Will sa prebral z ohromenia a rýchlo začal odmotávať laná z Elliottovej. Potom ju zdvihol.

„Ale veď je to mladá žena!“ zvolala Martha, keď zazrela jej tvár. „Čo sa jej stalo?“

„No, teda, pani... teda Ma... Martha,“ vykoktal Will a začal vysvetľovať, ako ich prenasledovali limitátori a ako ich prakticky odpálili do Prieduchu.

Skrížila si ruky na prsiach, chvíľu ho zaujato počúvala a potom ho umlčala zdvihnutou dlaňou.

„Prepáč, zlatko, ale musím priznať, že som trochu mimo,“ vyhlásila

a pokrútila hlavou. „Vieš, kedy som naposledy počula ľudský hlas?“ Náhle si siahla pod pazuchu a veľmi nedámskym gestom sa tam zúrivo poškriabala.

„Veľmi dávno, však?“ nadhodil Will a pozoroval ju, keď spod pazuchy vytiahla prsty, strčila si ich do úst a oblízala.

„Presne tak, zlatko,“ prikyvovala. „Pôjdete so mnou, no ešte musím pozbierať potravu. Tuším budeme potrebovať každý kúsok. Pribudli hladné krky.“

Will a Chester na seba v šoku pozreli, keď si od opaska odviazala vreca a zamrmlala čosi o tom, že mäso ani nemá kedy nasekať.

„Takže hento patrí vám?“ Will ukázal k hrozivým mäsiarskym pultom.

No žena neodpovedala, len naklonila hlavu a žiarivo sa usmiala na Chestera. „Si veľký a švárny chlapec, pripomínaš mi môjho syna.“ Vzdychna. „Podržíš mi toto otvorené?“ spýtala sa a podala mu vreca. Potom začala zbierať čmudiace úlomky z tiel pavúkopíc a kládla ich dnu.

„Jedlo?“ naznačil perami Chester smerom k Willovi. Pre istotu ruky s vrecom natiahol čo najďalej od seba a vyzeralo to, že ho napína na vracanie.

Will však nereagoval. S rastúcou zvedavosťou si obzeral to, čo z kreatúr zostalo.

„To je čudné. Pripadali mi ako hmyz alebo... no, možno pavúkovce... ale tie malé ligotavé vecičky nie sú náhodou zuby?“

„Áno, tesáky,“ odvetila žena a ďalej zbierala nepekné pozostatky. „Používajú ich ako vábničku na lapanie koristi – vystrčia ich tak, že sa jagajú v tom ich svetle.“

„Fascinujúce,“ zamrmlal Will a bez váhania nazrel do vreca, ktoré sa jeho kamarátovi hnusilo.

„No super, a je to tu zase,“ zašomral si popod nos Chester.

Kapitola 6

„Detaily nájdeš v prachu... detaily nájdeš v prachu,“ opakoval si doktor Burrows, keď kľačal pri napoly zahrabanej ľudskej kostre.

Šúpal z kostí hubu a odoberal prach, no keď začul vzdialené a veľmi tiché buchnutie, prestal s tým. Netušil, čo ho mohlo spôsobiť, ale vstal a z plných pľúc zakričal: „Haló! Haló! Je tam niekto?“ Hoci prešiel mnoho kilometrov, dával si pozor, aby smeroval vždy dole a zostal blízko Prieduchu. Netúžil tu zablúdiť.

A potom to našiel. Zbadal kosť a začal ju vykopávať.

Započúval sa, či sa neozvú ďalšie zvuky, ale všade vládlo ticho, a tak si povedal, že sa mu to len marilo. Pokrčil plecami a vrátil sa k objavu. Keď uvoľnil ďalšie kosti a odfúkol z nich prach, tvár sa mu rozžiarila. „Čo to tu máme?“ zamrmlal, keď v ruke kostry zbadal predmet. Opatrne odhrnul prstové kostičky a predmet vytiahol von. Bolo to čosi z hliny – dosť sa to podobalo bájnej Aladinovej lampe – nádoba s hrdlom a vrchnákom, ktorý vyzeral prilepený. Špinavým nechtom prešiel po konci hrdla. „Sem sa dáva knôť,“ povedal nahlas. „Takže vy Feničania, či kto ste boli, ste si svietili olejovými lampami.“

Opatrne položil lampu nabok a s rukami roztrasenými od nedočkavosti a hladu odstránil ďalší prach. Vo svetle gule pôsobil doktor Burrows veľmi smutne – hrbil sa nad kosťou a potichu si hvízdal. Okuliare mal nakrivo – zosunuli sa mu počas pádu dole Prieduchom – a tie časti tváre, ktoré mu nezakrývala brada, mal oškreté a poudierané. Košeľu mal vzadu roztrhnutú a jeden rukáv mu visel už len na pár vláknach. Hoci mal vždy útlú postavu, teraz tak schudol, že takmer pripomínal kosť, na ktorej pracoval.

„Bingo!“ zvolal, keď sa dostal k tomu, čo vyzeralo ako drevená skrinka. No predmet sa mu v nedočakávaných prstoch rozpadol. Zato medzi jeho pozostatkami našiel kamenné doštičky veľké ako hracie karty s oblými okrajmi.

„Bridlica, očividne opracovaná,“ poznamenal a obtriel doštičku o košeľu. Potom si ju prezrel a zistil, že sú v nej vyryté písmenká, ktoré spoznával. Zhodovali sa s písmenami, na ktoré narazil v Hlbinách, s písmenami, ktoré pomocou Burrowsovej dosky, ako ten kameň nazval, dokázal preložiť. Hoci pri páde do Prieduchu stratil denník, usúdil, že si pamätá akurát toľko, aby pochopil aspoň základ toho, čo sa píše na doštičkách.

No akokoľvek sa sústredil, písmenká mu tancovali pred očami a trvalo mu večnosť, kým identifikoval pár slov. Zložil si okuliare, chcel si ich vyčistiť. Dával si pozor, aby sklá z pokrútených rámov nevypadli. Aj tak však nevidel lepšie a po chvíli prestal. „Čo sa to so mnou deje?“ zašomral. Zadíval sa na ostatné doštičky a zistil, že ich pokrývajú drobné nákresy.

„Mapa... mohla by to byť... mapa?“ premýšľal nahlas a obracal doštičky. „Čo ja viem?“ vzdychol, zronený, že k ničomu nedospel. Zabalil kamenné doštičky do vreckovky a vložil si ich do vrecka, potom ďalej vyhrabával kostru. Okrem prehnitých sandálov však už nič zaujímavé nenašiel.

Vstal a pokračoval v ceste. Potkýnal sa o hubovité výčnelky, o kamene, nánosy prachu a rozmýšľal, či tam dole nie sú ďalšie predmety – možno niečo, čo by súviselo s mapou na doskách, ak je to naozaj mapa. Pohľadom hľadal orientačné body a uvedomil si, že ich možno skryla huba. Podľa toho, ako rástla počas uplynulých tisícročí, môže v sebe ukrývať všeličo. Zišlo mu na um, či ten úbožiak, ktorého kostru našiel, ležal v hube preto, lebo pristál na zlej úrovni v Prieduchu a stratil sa. V tom prípade bol aj doktor Burrows na nesprávnom mieste, takže mapa mu možno bude nanič.

Prudko zastal, lebo si spomenul, ako sa rútil Prieduchom a ako ho zachvátila hrôza, keď sa pred ním otvorila temnota a trvala večne, až kým sa nerozpleštil na hubovitom výčnelku. Neutrpel vážne zranenia,

ale najhoršie bolo, že nebol pripravený na bádanie: prišiel o ruksak so všetkým jedlom a vodou, o prístroje aj o denníky, do ktorých si už tak dlho zapisoval pozorovania.

Znovu vykročil tunelom a v žalúdku mu zaškvrkalo. Vedel, že nebyť slabej gravitácie, ani by nemal silu ísť ďalej. Pil vodu, čo stekala po tuneli, no potreboval sa aj najesť.

Prišiel k veľkej pukline a zhrozene pozrel dole. „Len dole... stále dole,“ pripomenul si a napriahol pred seba svetelnú guľu, aby videl, do akej hĺbky trhlina siaha. Keď sa už dostal takto hlboko, bol by v tom čert, aby sa vzdal. Rozhodol sa hľadať ďalšie dôkazy o starobylej rase, a ak mohol súdiť podľa tej kostry, možno už nemal ďaleko do cieľa. Občas uvažoval, či nájde pohrebisko kostier, miesto posledného odpočinku zabúdencov, čo zahynuli pri hľadaní „záhrady druhého slnka“, o ktorej sa dozvedel v polorozpadnutom chráme.

„Nech žije mäkké pristátie,“ povedal a pripravil sa na skok. Odrazil sa a skočil do stredu trhliny. Cestou dole videl na stenách hubovité úponky a rozličné vrstvy kameňa. Čľapol do akéhosi jazierka – zohol sa v kolénach, aby zmiernil náraz, a zvalil sa na bok.

„Podarilo sa,“ povedal, hoci to neznelo veľmi radostne.

Do nitky premočený vstal na rovné nohy. Vtedy sa mu zakrútila hlava a v bezvedomí sa zvalil na zem.

„Ocko! Ocko!“ Doktor Burrows počul, ako ho niekto ťahá z jazierka. Ten, kto ho vytiahol, mu nadvihol hlavu a posunul okuliare.

Otvoril oči, na chvíľu videl celkom jasne, ale potom sa mu pohľad zase zahmlil.

„Rebecca,“ zašepkal chabo. „Mne sa asi sníva...“

„Nie, nesníva sa ti, ocko. To som ja.“

Prinútil sa poriadne otvoriť oči, aby videl postavu pred sebou.

„Mám vidiny.“

„Nie, nemáš. To som ja,“ zopakovala Rebecca. Pevne mu stisla ruku.

„Vidíš, som skutočná.“

„Rebecca? Čo... čo tu robíš?“ vykoktal. Ešte stále neveril vlastným očiam.

„Počula som výkriky,“ odvetila.

Potom si doktor Burrows všimol jej oblečenie. „Limitátorské... styxské šaty?“ Zmäteno si počúchal čelo.

„Áno, ocko, som styxka,“ povedala bez váhania. „A ty vyzeráš, že by sa ti zišlo niečo pod zub.“ Luskla prstami a z tieňov vystúpila ďalšia postava.

„Limitátor?“ zachripel doktor Burrows.

Limitátor pozrel na zmäteného doktora Burrowsa, ale na jeho vycivenej tvári sa nezračili nijaké emócie. Niečo podal Rebecce.

„Zajedz si mäso. Radšej sa nepýtaj, z čoho je, ale uvarené sa dá stráviť,“ povedala, kúsok odtrhla a strčila ho doktorovi Burrowsovi do úst.

Vďačne prežúval a pohľadom premeriaval Rebeccu a limitátora.

Po pár hltoch hneď ožil. „Ako si sa...?“

„Ešte?“ spýtala sa, a kým stihol odpovedať, napchala mu do úst ďalší kus mäsa z pavúkopyce.

„Nechápem, čo tu robíš. Mala by si byť doma,“ pokarhal ju, hoci sa to minulo účinku, keďže mal plné ústa. „Vie tvoja mama, kde si?“ pokračoval.

Dvojča vyprsklo do chichotu.

Pani Burrowsová sedela za mikrofónom. Do očí jej svietilo svetlo a v horúčave reflektorov sa potila. Nikdy si nepredstavovala, že jej prvé vystúpenie na obrazovke bude vyzeráť takto. Splnila sa jej celoživotná túžba – je v televízii! No ešte dôležitejšie bolo, že jej prípad konečne dostal zaslúženú pozornosť.

Prošba o pomoc pri pátraní po nezvestnej rodine bola posledným bodom v policajnej relácii. Pani Burrowsová sa teraz nachádzala vo veľkom štúdiu, po ktorom pobehovali ľudia s papiermi a slúchadlami, akoby nikto z nich nevedel, kam sa má postaviť. Pani Burrowsová si všimla, že na kraji postávajú policajti, ktorí vyšetrovali „prípady rodiny z Highfieldu“. Keď sa im stretli pohľady, všetci pozreli inam. Bolo jej jasné, že stále zostáva hlavnou podozrivou, hoci proti nej nemajú ani najmenší dôkaz. *No ak neveria tomu, čo som im povedala, prečo mi dovolili verejne vystúpiť?* pýtala sa v duchu. Dúfajú, že v nej vyvolajú falošný pocit bezpečia a že niečo prezradí? Nechápala, prečo by to tak komplikovali.

Sústred sa, povedala si, keď prečítala posledný odsek vyhlásenia, ktoré jej pomohol sformulovať policajný psychológ.

„... lebo niekto určite vie, kam šli a čo sa im stalo,“ povedala pani Burrowsová a rozochvene vzdychla. Uprene sa zadívala do objektívu kamery, akoby už od rozrušenia nevládala pokračovať. „Ak niečo viete, ozvite sa, prosím, polícii. Musím nájsť svoju rodinu.“

Červené svetlo na kamere zhaslo, a keď sa dostal k slovu detektív inšpektor Blakemore, bliklo ďalšie. Detektív mal na sebe najlepšie oblek a na túto príležitosť sa dal ostrihať. Keď prehovoril do kamery, zdvihol obočie ako James Bond. Pani Burrowsová si to uňho ešte nikdy nevšimla. „Okolnosti zmiznutia doktora Rogera Burrowsa, Willa, Rebeccy a Willovho spolužiaka Chestera Rawlsa považujeme za veľmi podozrivé.“

Pani Burrowsová sa dívala na malú obrazovku na boku kamery, kde bolo vidieť, čo sa vysielá. Detektív inšpektor Blakemore rozprával a na obrazovke sa zjavili fotografie členov jej rodiny, ktoré dala polícii. Po nich nasledovala Chesterova najnovšia fotka v rovnošate highfieldskej strednej školy. Potom sa na obrazovke objavil detektív inšpektor Blakemore. Urobil dramatickú prestávku a obočie mu vyskočilo, akoby sa chcelo oddeliť od tváre. „Toto je záber z nahrávky bezpečnostnej kamery.“ Na obrazovke sa zjavila zrnitá čiernobiela fotografia. „Zachytáva ženu, s ktorou by sme sa v súvislosti s prípadom chceli porozprávať. Meria asi 173 centimetrov, má štíhlu postavu a pravdepodobne prefarbené hnedé vlasy, hoci jej prirodzená farba môže byť blond alebo dokonca biela. Má tridsať až tridsaťpäť rokov a možno sa stále nachádza v Londýne alebo v jeho okolí. Na obrazovke vidíte jej portrét zostavený podľa opisu. Ak máte akékoľvek informácie týkajúce sa jej súčasného pobytu, zavolajte na číslo...“

Pani Burrowsová prestala počúvať, keď cez svetlo reflektorov zbadala na boku štúdia Chesterových rodičov. Pán Rawls podpíeral pani Rawlovú – zdalo sa, že plače a neudrží sa sama na nohách.

Pani Burrowsová sa rozlúčila s Blakemorom a ostatnými policajtmi. Vybrala sa k Rawsovcom, no pán Rawls, s rukou stále okolo manželkiných pliec, sa odvrátil, zagánil na ňu a pokrútil hlavou. Pani Burrowsová sa zarazila. Raz či dvakrát sa s ním stretla na highfieldskej policajnej stanici, ale bol veľmi odmeraný. Jeden policajt jej neskôr povedal, že Chesterovi rodičia sa dozvedeli, že v ten večer, keď obaja chlapci zmizli, bola pod

vplyvom liekov na spanie. To ich nahnevalo. Vyčítali jej, že na chlapcov nedala pozor. Pani Burrowsová však odmietala pripustiť svoj diel viny – Will vždy chodieval sám von. Aspoň kopal a nerobil neplechu na ulici s ostatnými deckami.

Reakcia pána Rawlsa ňou otriasla. Na kraji pódia zbadala fontánku a šla sa z nej napiť. Kým pila, spoza stojanov s televíznou technikou začula hlasy.

„Ty myslíš, že to urobila?“ spýtal sa hlas.

„Jasné,“ odvetil druhý hlas so škótskym prízvukom. „V deviatich prípadoch z desiatich je vrah niekto z rodiny – veď to poznáš. Koľko sme tu už mali zronených príbuzných, ktorý o mesiac sedeli v base?“

„To je fakt.“

„Videl si ju? Je to zatrpknutá stará baba. Typický produkt predmestia – plná potláčaného hnevu a znudená svojím bezcieľným falošným životom. Pravdepodobne mala pomer, manžel to zistil, a tak ho odpravila. Keďže deti vedeli priveľa, zahlušila aj tie. No a odskákal si to aj chudák kamarát jej syna – Charley, či ako sa volal –, ktorý sa medzi nich náhodou priplietol.“

Pani Burrowsová zašla za prístroje, aby videla, kto ju to ohovára. Územčistý chlap s oholenou hlavou a hustou bradou zmotával kábel a vychudnuté individuum v bielom tričku sa búchalo po stehne mikrofónom. Dvaja štúdiovní technici.

„Jasné, vyzerala ako poriadna sekera,“ povedal chudý a pošúchal si temeno koncom mikrofónu.

Bradatý zbadal pani Burrowsovú a nahlas si odkašlal. „Radšej sa poďme pozrieť, čo potrebujú v štúdiu trinásť, Billy,“ povedal.

Vychudnutý zložil mikrofón a na tvári sa mu zjavil zmätený výraz. „V štúdiu trinásť?“ začudoval sa. Potom sa obzrel, a keď zbadal pani Burrowsovú, pochopil. „Hneď, Dave,“ zamrmlal. Tí dvaja sa tak náhlili, že pri odchode vrazili do seba. Pani Burrowsová zostala stáť, zovrela plastový pohárik a dívala sa za nimi.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.